

הפולמוס על ספר הגר"א

העתק

מאת הרב יצחק אייזיק בריינש
מח"ס משמני הארץ

יצחק אייזיק ברייש
מח"ס משמני הארץ
Rabbi J. Breisch
696 Park Ave Lakewood N.J. 08710
Tel 732-364-6509

יום ד' חשיר תשס"ג לפ"ק פה לייקואוד
לכבוד מערכת הספר הנפלא והנכבד ישרון, שלומים מרובים,
בראשית מכתבי בניי זכר לכבודת לכם על ספרכם הנפלא אשר קבע איתן מכנו בחירות בית כי וכולו מחמדים,
כן בכלכלה וכן במחשבה, ובאגדה, יהי השי"ת בעזרכם שתמשיכו להגדיל ולכרבות פעלים לחורב ולתעודה,

(א) בני לעורר את מעייכ אודות מכתבו של בגאון הצדיק מוהר"ר האדמו"ר מנורומינסק שליט"א בספר ישרון
ניסן תשס"ב אודות הספר "בגאון" שבו תופס מדור נרחב ענין התנגדותו של רבינו הגר"א לחסידות, ומכיון
שבמכתב הג"ל כמדומני שיש דברים שאינם לכבודו של הגר"א, אמרתי במקום שיש ח"ה וכו' וזפרט בספרי
ישרון שיאלו זכר כמה ספרים במשנתו של הגר"א וידוע כיטב כמה יש לדקדק בקולו של יו"ד מתייבב של תורתו
של הגר"א, וברי בספרי ישרון שו"ל על משנתו של רבינו הגר"א כראש לדעת עד כמה חילי חילים של כלכות
נבנים על תיבה של הגר"א וכ"ש שבמכתבי החרמות האריך הגר"א שלא לפי דרכו בודאי לרייבן אלו ללמוד בזכ
את משנתו של הגר"א, ומכיון שמכתבו של בגאון הצדיק האדמו"ר שליט"א מנוצורמינסק אינו לכבודו של
הגר"א, אמרתי במקום שאין איש אף מנוס מלהבכיר בענין לאשורו ואמנם בתחילת כיתוב איתן מצטחי שטוצים
ממני יאלו לכבודו של רבינו הגר"א אף מכיון שכבר בנתיים י"ל ספר ישרון אחר ואין פואב פה, אמרתי במקום
שיש ח"ה אין חולקים, ואע"פ ואומר,

הנה בראשית המכתב (עמוד תת"א) הניח האדמו"ר יסוד, שבהרמות של הגר"א משנות חקל"ב חקמ"א
חקנ"ז, מכיון שבו בזמן הוכח שאינם לנכון השמיטו ספר הגר"א מכיון שאין החרמים הג"ל לכבודו של הגר"א,
ובמילים אחרות הוא שם את הגר"א לטועב בדבר משנה (או טועב במליחות ובעובדא הקיימת)
וכאן בצן שואל, הנה אין לרייבם אלו למגיד אמת, כרי עיננו רואות ולא זר את כחצי הגר"א הנכוחיו על
התלמודיים והשו"ע על משניות זרעים וטכרות על תנ"ך וכו', וכי מצינו עוד מקום שרבינו הגר"א טעב, כרי
עדיין לא מצינו שום טעות או אפי' ייתור אות בכל משנתו של הגר"א, האים יש מקום לומר שדווקא במערכה
שבהגר"א ניכל שנים ארוכות ובה בהרמות ועוד באריכות, ויאל מדרכו שרגיל הוא ברמיחות ובקילורים, ופירש את
השמלח שמלת התנגדות בארוכה באופן שאין משתמע לשני פנים, האים נאמר שטעב בזכ,

(ב) וכנה לפני שאכנס בפרטות בענין המכתב הג"ל נסקור נא את החסידות באופן כללי כן בודאי היו אדמו"רים
אנשי מעלה ביראה ובהרבה מדריגות גבוהות, ואפשר אף בעלי רוח"ה, אף כאשר נשזכר אותם לגדולי המתנגדים
בודאי אין דמיון, ובהנחה מה שאמר הגר"א מולחין שאת כל תפלותיו כיב נותן בעד דבר מחדש בגמרא
מ"מ עדיין יש מקום לראות בשבחים של דוגלי דגל החסידות, אף כל אלו הם נחלת העבר, באנשי חסידים שכיב
נר לרגליהם הענין של בלתי לבי לבדו וכיום מדברים על מנהיגי חסידות אשר מתענגים על מנעמי עו"ז,
קושבוטיהם בטירות פאר, מאכלם ומשקם הם משופרא דשופרא, וכל מכלי זכב וכסף (עם התירון שכן נכנו
ברוין), ומי הם באים להכריס בגזוהים של שוין צימות החמה, לפוש במקומות כרי נכדריס, כרי כרז
אלישיב רש"י אוויראך כרז קופלמן ר' משכ סולצייטשיק ר' דוד פורסקי ר' משכ פיינשטיין וכל ראשי
השיבות ר' נחום פרלוצין והגר חיים קנייבסקי ר' ניסים קרליץ, וכל חסובי אצרכים מבוגרים בכלל חז"א מיר
ופוניבז, וכל החדר הכוא אין להם אפילו מזגן צביחם, ואין להם אפילו השגב לנסוע לזפת לחופש, אף

האדמוריים שלנו כולם יש להם מזגנים מעולם לא כיב להם חס או קר, חמיד עומדים גזאים מוכנים לווסת את הטמפרטורה הנכון לאדמומי כמו"כ שעות הציקורים מוגבלים, ועוד לפני שהם מתעייפים הם כבר נופשים, לפני שהם מתחילים ללמוד הגבאי מחג מקנקן של כסף לגביע של קריסה משופרא שופרא, ראה נא את מגשי הכסף המוגשים לפניכם עם הפירות המובחרים לא תמלא שום פגם באיזה שהוא מכענבים או תפוחים, כל ימיכם מלאים תפנוקים, ומעולם לא התאמנו כדרך העולם, ועוד מקטנותם הורגלו בטירותיהם ובחלריהם בחיי מותרות, ואין ספק שכל מי שמתורווי גדל עם מותרות מליאות נפשו מגושמת ואין לא שום שייכות עם רוחניות וכמאמרם עד שאתה מתפלל שיכנסו ד"ת התפלל שלא יכנסו מעדים, אף אם הוא יאמר רעיה מכימנא, ויזמר אזמר בשבחין, ובני היכלא, בדציקות עילאכ עדיין אפשר להיות בעל נפש פחותה, זה כיב הכבדל בכל הדורות בין חכמי ישראל לבין העכורים חכמי ישראל כל שגדלו היו חיי מותרות, וכיב קשה להגיע אליהם מוקפים עם שומרים ולהבדיל אלל הפרויס והמלכים כל שגדלו היו חיי מותרות, וידיב קשה להגיע אליהם מוקפים עם שומרים בטירותיהם, הרי אלל הסטייפלר החז"א ר' חיים עמר הכ"ח ר' חיים צריסקר כל ילד היה יכול לדבר עמכם ללא פחד, ללא גזאים ושמשים, ואף ברחוב יכלו לדבר עמכם וכן היה דרך כל גדולי ישראל ולהבדיל אדמורי זמננו מתנהגים כמו פריזים, שעות הקבלה מוגבלים מוקפים עם שמשים וגזאים כך שאנו מדברים על שני דורות נפרדים הם עוד אפילו לא התביישו להשיג תמונה במוקפים עם שמשים וגזאים כך שאנו מדברים על שני דורות ממלכתו וגאולה מונה בזכ, כל זמן שהוא יושב בציתו, ועוד בנו לו צימח וחופה גדולה, וכוא יושב עם אחריו לכותל, כמב שחלנות וגאולה מונה בזכ, כל זמן שהוא יושב בציתו, ועוד בנו לו צימח וחופה גדולה, וכוא יושב עם אחריו לכותל, כמב את כבוד עשרו ומלכותו ושכל העולם שלו, ומב עוד בכותל, מקום שלא זכ שכינה, קצת ענוה תחלים עלמך למקום, הרי אף עוכר ישראל או עכורים שצא לכותל הוא מתחשב במקום ולובש כיפה, והאדמו"ר הזה אינו מחאים עאלמו כלל, כל החרות טירותיהם של אדמוריי זמננו זה מסחר בבשר החי, להבדיל את המפלגה, וזה חברה מסחרית כשאר חברות מסחריות, עם אותם חוקים תעמולה, חשבון רווחים וכו' אך כת"ר אינו רואה כזה חתירה לא רק לשלימות נפש האדם אלא חתירה לכל היכדות וזה יתבאר רק בסוף מכתבי,

ב) אך בוא וראה, שאין אמת האמת אפיי אלל החסידים צענין אדמוריהם, נקה לדוגמא אדמו"ר מסוים אחרי שהוא דבר על כ"ק האדמו"ר מסטמר באגיש את ריחו וטעמו, בעולם החסידות, אך מב היה לפני זה הרי שנים לפני זה כשצא לאמריקה נחל כבוד מלכים בסטמר גופא, וכוא היה בשנות העשרים שלו, נעצב לרגע את חסרונות ומגרעותיו, ונשאל נא איזה מעלות ראו בו שכל כך כיבדו אותו, כמב סוגיות בש"ס הוא בספיק צימים כהם, כמב ממידותיו שבר, כמב פעמים הוא למד אז את המסילת ישרים כוי אומר שכל זמן שאדמו"ר אינו מבאיש ריחו כ"כ בחזקת אדם גדול אף אם אין רואים בו מעלות, ועוד יותר מאדם גדול הוא אדמו"ר הפועל ישועות הקורא קויעל וכוא נשמח כוללת (אמרה שגורב צפי חסידים שעוד יבואר להלן) מבלי לראות בו מקודם מעלות שיש בזה כדי להפעל וא"כ אין הטענה רק על האדמו"ר הני"ל אלא על כל החסידות שכל זמן שאדמו"ר אינו מבאיש את ריחו לכדיא כ"כ בחזקת אדם גדול חוץ ממב שזכ נגד השכל ונגד היכדות שמעולם לא קם בישראל מנכיג או אשיות ליבורית מבלי שכלל ישראל יכירו בחורחו וציראתו, ה"ז גם נגד הכלכלה, הרי יש לנו שו"ע מב דינו של ח"ח וכמבואר בשו"ע כלכות תלמוד תורב וחוק מזה הכלכלה קובעת שרוב וחזק מכריעים במקום ספק וכאשר אנו לכריע גם על האדם המסופק לו כן, כמו"כ חזק רוב אנשים הם פשוטים וגסים ומדין רוב צריכים אנו לכריע גם על האדם המסופק לו כן, עיר פרא יולד, הרי חזק קמיותא של האדם שהוא נולד עם הארץ, וגם בקומתו הרי מקרא מלא הוא אדם עיר פרא יולד, וא"כ האדם נולד בחזקת "עיר פרא" ואריך הוא לעבד ולעבד א"ע וכ"ז שלא עבד ע"ע כ"כ עיר פרא, (ביאור בפסוק שמעתי מכגר"ש בשם הסבא מקעלס) וכאשר אנו מסתפקים על אדם לדעת מב טיבו הרי יש לו חזקת עיר פרא, וכ"ז שלא ידענו שילא מחזקתו כ"כ בחזקתו, וכמו"כ כרוב מכריע, כל גדולי ישראל יגעו בכל השנים כפי יגיעתם ובמשך הזמן כלל ישראל הכירו את גדלותם, כן בחורב וכן בעבודה, ומעולם לא מינו גדול בישראל מחמת איזה סיבה, (אלא בזמן בית שני לכונס גדולה ואכן לא היה להם סמכות) כי מב שיך למנות ממנ"צ אם הוא גדול הרי גדלותו מוכחה עליו ואם לא הרי צודאי שאינו, אכן רבנים היו ממנים או עפ"י ירחש או סיבות אחרים אבל הם לא נחקבלו בכלל ישראל כסמכות שאין עליהם עוררים, אבל אדמוריים מינו מחמת ליבור וקיבלו את מרותם בגומאות ובכשתעבדות מוחלטת וכאשר יבואר,

(ד) ידועים דברי כר"ם באמיתות אמונתו ששישים ריבוא ראו את קבלת התורה, וכס סיפרו לבניהם וצניהם לבניהם, וחזק שאין אדם מנחיל שקר לבניו, וע"ז מבוסס אמונתו, והנה חסידים אלו להדיא מנחילים לבניהם שקר לבניהם, מכיון שהם מעוניינים שיבא להם מקום נוח להסתובב, וחוג חברתי, והנה חזק אז שאין אדם מנחיל שקר לבניו שהם סותרים ובזה הם סותרים את יסוד אמונתו, כרי יש כאן נקודת עמוקב מחוץ, הנה לעומת אמונתו שבעיניו ראינו ומסרנו לדורותינו דור אחרי דור, כרי אמונת העכו"ם הוא להיפך גמור, אף אחד לא ראה וברי התורה חובעת כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום וגו' ונעצד אלוקים אחרים אשר "לא ידעם" וכן וילכו ויעבדו אלוקים אחרים "אשר לא ידעם ולא חלק להם" וכל אמונת האמונת בנביא ומושתת, מכוחו של עשיו בצרכתו "ועל חרבך תחיי" וזה אמר יחזק אבינו את סוד כלליתו של עשיו, שרק בכה הזרוע הוא יתפתח ויתעלה, מי הם האמונות השולטות בעולם מי שרק בכה הזרוע השתלט, וזהו על חרבך תחיי וחרב זו שני פנים לה, חרב פיזית ע"י מלחמות וטירור וחרב פיזיות העמולה ושטיפת מוח, ידועתו ותורתו מעולם לא ניסו להשליט ולכפות את דתו אל אחרים וברי גר בזה להחגייר מרחיקים אותו, וכדאי בהחלוק ונפסק בעשיו"ע, אך האמונות, הן הכללית, וכן האיסלם, (וכן עובדי ע"ז) השתלטו ע"י מלחמות וגזרו עונשי מוות למי שלא קיבל את דתם, היו תקופות שאף על דברי מדע גזרו מות למי שלא הסכים למכ שהם קבעו) וכן הרבו בהעמולה הן למען דתם וכן למען מנכיסם, והיינו שמנכיס בהשתלט ובכה הזרוע וההעמולה כסית את הציבור למעט וספר סיפרו עליו נפלאות, ומעולם לא סיפרו איזה שהוא עוול עליו וכן התפתח דתם, אמנם בקרב כלל ישראל מעולם לא לקח מנכיס שלטון לידיהו כי לא היה כזה בישראל כלל ישראל פלטם חיש מהר, אלא ת"ח שעלה ונתעלה וכלל ישראל ראה בו גדלות עליהם כ"כ קיבלו את מנכיסותו, ואף בגדול ביותר כאשר סרח בוקיעו אותו וכמו שאמרו בחז"ל על יוחנן כ"ג שלצסוף נעשה לדוקי, ואף בדקות הרי פירשו מקצת סוכדרין ממדכי כדדיק, ואף שביח מחויב עפ"י דין להחזיק בשירתו למען הכלל כלל ישראל והכלל נפשות דוחה ת"ח מ"מ כיון שבכ"ז הוטל לבטל מתלמודו פירשו ממנו מקצת סוכדרין וע"י בסוף קידושין נורא צ"י עמרם, וחז"ל לא הסתירו מפני כבודו של עמרם חסידא, לא בחג"ך ולא בשני התלמודיים מנכיס לחפות על חטאים אלא אדרבא כל חטא של דקי דקות מסופר כאילו כי חטא, ובראשונים מבואר שמשכ היה כבד פה שלא יכ"י לו השפעת כח הדיבור על כלל ישראל

(ה) כייתי לפני שנה במחאה השואב בעיר בצירי ושינגטון אשר שם מראים את את כל השואב עם מוראותיו, מכיון שהשכות היחב מוגבלת אני התעכבתי להחזק, איך התחילו העניינים שעם נאור נהפך לחית ארץ, ובכן, אך ורק בכה ההעמולה, כרשע כדליף העמולה יום אחר יום שנה אחר שנה הן הדיבור וכן בעתותו, עוד הרבה שנים לפני פרוץ המלחמה, הוא מינה במיוחד שר העמולה וכן ספרי סיפורים לילדים אשר מושכים את הלב, ועצב הילד אשר הוא נמשך לסיפורים מושכים עם לבנים מנצעים שונים, וכאשר הילד מחבגר הוא עדיין מושפע מימי ילדותו, (כי מושכלות משתנים משא"כ הרגשות נשארים) ורק ע"ז הוא הכלית להסית עם שלם זכו כוחו של על חרבך תחיי, וחז"ל אמרו בחולין קל"ט על יוני כורדום והיינו כיונים שכורדום המלך גדל אר"כ לדידי חזין וקיימן שיתכר דרי והוב קרא קירי קירי אמרה סומא אמרי קירי אמרי לכ חברה סומא אמרה קירי צירי אחיו ושחטבו ופרש"י שיוני כורדום היו קוראים אדוני אדוני, ועוף אחד קראו עצד ושחטבו, וכנה כורדום עצמו יודע היה שאינו מלך בעצם אלא הוא עצד שהשתלט וכן אחרים כציוו עליו כך וכדמבואר בצ"צ דף ד' וע"כ הוטל להעמולה להחזיר שהוא מלך, ובאמת כיונים ג"כ ידעו שהוא עצד וכן אותם שחטבו את היונה ג"כ ידעו שכורדום הוא עצד אלא שזכו כוחו של העמולה אחרי שמומדים ולועקים אדוני אדוני הרי נקלט בראש שאכן הוא מלך ומי שהוא אומר להיפך אחיו ושחטבו, חכ כיכ דרך העכו"ם כמכ נכרות דם שפכו כנצרות למי שלא עבר לדתם כמכ מסיון הם עשו במשך השנים ואכן דרכם הוא כפי שחלק לעשיו ועל חרבך תחיי והיינו שמכשקר גופא בכה הזרוע הוא יבנה, אמנם דתו מעולם לא ראה לנרץ להלחם או להטיף או לעשות העמולה כי באמת לומחת מעצמה, ואף על גדולי ישראל מעולם לא עשו העמולה, וכי משכו עשכ העמולה על החז"ל הח"ח כגרע"א הנדע ביבוכד על הראשונים וכו' מעצמם נתעלו ועמלו הרבה, ישרו סוגיות החירו עגונות עד שצערזו ימיכם כלל ישראל הכירו בגדלותם, וכל הראשונים החיחסו לראשון וכן הראשון נתקבל, אך חזק מאשר מעולם לא דעת בהמון קצת מי הוא הראשון אך העמולה בודאי לא היה לא מיני ולא מקלתי אפי' לאחר שנקבע גדלותו וכן היה בדרות האחרונים, מי שרק פעם למד סוגי כדעשי חש צעליל שחורה מן השמים, הרי נוראות הוא למחזק אך כל סוגי מתאימה ע"ש שיעות הראשונים האים יוכלו כל חכמי עולם לעשות מסכת יצמות, זאת ועוד

החורב מלאה עם סיפורי חטאות על אבות העולם וכמו"כ צנצאים עד שכוטרכו חז"ל לגלותלנו את דקות
החטא אבל באופן המסופר בהג"ך הוא באופן של חטא מתמש כמוכן לפי דרגתם, ואנו מאריכים בזכ צפיית
ציוה"כ, מעולם לא חשמע מהם איזה בקורת על אדמוריהם רק גדלות מופרזת בלי שום פרופורציה לדור,
וכמעט אין מעשיות רגילים על כל גדולי ישראל מסופר איך שעזרו ליחומים ואלמנות איך היו זכירים
במעשה ודיבור וכו' וכו' עד שביטלו עד מדרגות של רוכ"ק, אך על אדמורים יש רק מעשיות נפלאים
קיאונים שכלל לא סופר בדור הבוא על אף אחד מהם, והם עצמם לא יאמינו בסיפורים כאלו על גדולי
הדורות על אלו שלא נמנו מאדמוריהם,

(1) וחוץ מזה כרי יש יצר הרע על ע"ז, וביאכ"ר של ע"ז הוא נורא ואיום והחורב מלאה פחדים לפני שבאו ישראל
לא"י פן חוקש אחריהם וע"ז בא משכ רבינו צברית ובשבעה, ומש"כ יש מאור של לא תחיה כל נשמה
ואיסור דלא תתחנן צם וכ"כ החמיר חורב שלא יבא שום שייכות עמכם כי יאכ"ר של עבד זר הוא
נורא מאוד ומושך, ובפרק חלק אי שמשכ אחר שאם היה בזמנו היה מרים את בגדיו וכן אחר ע"ז, והנה
אין לנו שום מושג כמה גדול כוחו של יאכ"ר כי הרי אנשי כנסת הגדולה ביטלו את יאכ"ר של ע"ז, אך עכ"ז
יש גם בזמנו קצת יאכ"ר דע"ז כפי שחוש מעיד וכסדר הדברים הוא דכנס במכות ביאכ"ר נחלקו אבות
העולם יש ש"י בגר"א, ור' דוד כהן מלוצק, ור' ישראל סלנטר, אך אנו נוקטים דעת בגר"ם דיש שני
סוגי יאכ"ר (א) מלאך הממונה להחטיא את צג"א וכמו שאנו חז"ל הוא יאכ"ר הוא מלאך המות וכו' (ב)
כוחות הרע הנטועים והמידות הרעות המושגים בנפש האדם, ובזכ נראה לתרץ את קושי המכרש"א
דכנס בסנהדרין מבואר דיאכ"ר בא לו לאדם משעש שנער לנאח, דאל"כ הרי הוא מצטט באמו ויואל וע"ז
הקשה המכרש"א מהא דאמרינן בסוף יומא הכי עוברא דארחא אתו לקמיה דר"ח אמר לכו לחישו לב ולא
חילשא קרי עליה זורו מרשעים מרחם נפק מינה שבחאי עיי"ש, ומבואר דיאכ"ר כבר נמלא בעובר צמעי
אמו, ולפי"ד בגר"ם אפ"ל דכגמ' בסנהדרין מיירי ציב"ר המלאך הממונה להחטיא את האדם וזו בא
באמת בשעת ילידתו מהעולם, אך כגמ' ציומא מיירי בתכונות נפש האדם, וכן מסתבר דלא שייך שיבוא
מלאך לעובר שיכלל ציו"כ כיון דאין מלוך בדבר, אך כלחישא הוא לדעת טיב נפש העובר אם יש לו הבחנה
ובהנשך בקדושת יוכ"כ וכו' שייך אף כאשר אין איסור אכילה ופשוט, ולפי"ז ל"ל דצירא דע"ז ג"כ יש שני
יאכ"ר (א) מלאך המסית לעבד ע"ז (וכצ"י) נטייה בנפש האדם להשתעבד לע"ז ולפי"ז מסתבר שכאשר ביטלו
חז"ל יאכ"ר דע"ז הם ביטלו רק את חלק המלאך, אבל לא מסתבר שהם שינו את טבע יצירת האדם שנברא
מששת ימי בראשית לפי"ז יולא שאת החלק יאכ"ר דע"ז שזכו המלאך הממונה להחטיא אכן ביטלו אך מה
שעבד בנפש האדם נטיה ליאכ"ר דע"ז עדיין נשאר

(2) וכסדר הדברים צמח שנברא יאכ"ר דע"ז הוא משום דכל מה שנברא בשי"ת צראו לכבודו, "לכבודי בראתיו
אף יצאתיו" ואף כשפים שהם מכה הסט"א אמרינן צפ"ק דחולין ע"ז אין עוד מלבדו, ובדאי יאכ"ר נברא
למטרע להביע לחפזי שמים, והנה בבאי יאכ"ר דע"ז נראה ברור דצרא לטורע עבודה בשי"ת ונרחיץ צמח,
הנה חוץ מאשר אנו מחויבים צירא וצאהבב, יש חיוץ עבדות להיות עבד בשי"ת, ועבדות זו פירושו
השתעבדות מוחלטת כל המהשבות והביגים בהרגשים וברצונות כל משועבדים לו יחצ"ש, וכדי שהאדם יקבל
מושג מכו עבדות אשר הוא השתעבדות מוחלטת לכן יטע בו נטיה ליאכ"ר דע"ז אשר היא השתעבדות לב
וכפי שעוד יבואר, והנה באשר אנו מחויבים עבדות להשי"ת להיות משועבדים "שעבוד מוחלט" ממילא כלול
בזכ שלילת כל שעבוד לדבר אחר, וכל שעבוד אחר כ"ז סתירה לעבדות בשי"ת וזכו מה שאמרו כי לי בני
ישראל עבדים ולא עבדים לעבדים, וכיינו שעבדים לעבדים מפקעת מדי עבדים וכ"כ בגדר יאכ"ר דע"ז,
ולפי"ז יתבאר בא דעבד מותר בשפחה, וכיינו כיון דשעבד א"ע עבד לעבדים כ"כ הכנים א"ע בגדר יאכ"ר
דע"ז, וכדי צירא עבד מוכח בלשון הראשונים הסדקות צאל זר וכדי עבד זכ בעבדותו כבר דבק צאל
זר, והנה כל שעבוד לדבר מיום כ"כ בגדר יאכ"ר דע"ז ואפי' בדבר קטן ג"כ כפי מדתו ודרגתו הוא הפקעה
מעבדות בשי"ת ומש"כ פועל מותר לחזור באחלע היום אעפ"י שהוא שעבוד קל ביותר, מ"מ השתעבדות
מיכא הוי, ואעפ"י שיכול להשכיר א"ע לחברו אבל השתעבדות כ"כ מפקיעה משעבוד מלכות שמים,
נמלאנו למדים שעלם היצר להשתעבד לדבר הוא טבע שטבע הקצ"כ משום שמח ילמוד האדם לזרכי שמים,
וכמו"כ כל שעבוד שאדם משעבד את עצמו כ"כ חסרון בעבדות בשי"ת, ובזכ יש להסביר בא דמתירין אנו
נדרים בכל דברי צליל התקדש יוכ"כ כי יום זה אנו עומדים פא"פ עם הקצ"כ ומקבלים מלכותו ועבדותו

לכן אנו מסירים כל שעבודים ששעבדנו במדרים כי כרי מדרים הם שעבודים שאדם משעבד א"ע במכ שלא שעבדו תורכ דכרי אין מדרים חלין על דבר מלכ ואף שעבודים אלו הם בגדר עבדים ולעבדים וכ"ל,

(ח) ובאמת החוש מעיד עד כמה גדול הוא היצר להשחעבד לדבר ולכעריכו ולהיות דבוק בו, ולהבדיל אלל כאומות, רואים אנו שאנשים משתגעים אחרי שחקי ספורט או זמרים, ושמים בכללחתו ומלטערים בכישלונו, וכאשר יש שני יריבים בין שני שחקנים, הוא משתייך לאחד מהם, וכ"כ רואה בכללחת האיש אשר הוא דוגל בו וישמח לאיד כשגלן של השני היריבו, וכי יש סברא בזכ כרי אס הוא מעריך את מי שידע לשחק ולזרוק כדור, כרי הוא נריך גם להעריך את השני כיון שצפאם הוא מעריך את מי שידע לזרוק כדור, אין זכ אלא שצפאם אין הוא מעריך את המושג לשפעלמו, אך כיון שיש לאדם נטי' נפשית וכיא מכוחות הנפש והוא יראה דע"ז להעריך ולהשחעבד כרי הוא עושק מושגים חדשים של דברי הערכה כזיכול שזכ יש פורקן לנפשו להעריך ולהיות דבוק עד כדי שיגעון ממש באיש הכיא אשר כזיכול מגלם את אשיותו, כמו"כ האדם בוחר לו מפלגה, והוא מסור אליה בכל לבו ובכל נפשו, דבריו והגיגיו ומחשבותיו כולם משועבדים למפלגה, ושמח בכללחתה ושמח לאיד כשגלן מפלגתה היריבה האים הוא באמת משום שחקרונות המפלגה שבו הוא דוגל כ"כ חשובים בעיניו, כרי לו יפגע במפלגתו, או שלא יקבל את הכבוד הראוי לו לפי דעתו כ"כ יפגע עורף למפלגתו, ויחמוך במפלגת היריבה וע"כ שיש באדם יצר לעשות לעצמו ערכים כדי להשחעבד אליה חבו יראה דע"ז אשר נטוע בנפש האדם אשר כ"כ החמירה תורה עליה לשרש אחרים מכל וכל, והאמת הוא שיר זכ להשחעבד או למפלגה או לאדם מסוים הוא כ"כ חזק שזכ עומד בתוקפו גם כאשר זכ נגד נוחיות האדם, כמו שמליוני איש העריזו וסגדו לאחר מרוסי וכמו שבעירק הם משועבדים לסדאם חוסיין וככה רבות, ועוד נקודה יש בכללחת כחות אלו מפני נוחותם, אין לך דבר יותר נוח ממה שאין האדם נריך להכריע בספיקות ואינו נריך ללחום את מלחמת החיים חייו כבר כתובים מראש ע"י השביל שסללו אנשי המפלגה וכל מה שהוא נריך הוא רק לילך בחלם, אינו נריך להחליט אין ויכין לחק את האנאיו לפי תכונותיהם אלא הכול סלול ועומד, עד כדי כך שאף לו הכסיד שוטב הלא יחליט לפרוש מהכח והמפלגה אינו יכול כי מעולם לא עמד לעמוד על רגליו עצמו, ולקבל החלטות, והרי רצנו יונכ בשע"ת מנכ בין המעלות העליונות כיראה ואהבה גם את הבחירה, והרי לכא' הבחירה הוא דבר שממילא, ואמאי מנכ אותו כר"י בין המעלות העליונות וחזיק מדבריו שיש אנשים שאינם בעלי בחירה וכייו כנ"ל, ובאמת אנשים אלו חסרים ללם אלוקים ונמשלו כזכמות כי בזאת יתעלב האדם מעל היצורים זכה בחירתו אשר יתן זכ, וחסידים אלו אין נריכים לקבל אחריות על החלטותיהם ומעשיהם הם נכנסים לנדיק כדור עם קויעל והוא מחליט הכול בשבילם, אין הם נריכים לחק את ילדיהם לפי תכונות נפשם כי כולם מקבלים חינוך שוה, אין הם נריכים להחליט ישיבה מחאימה לזניחם כולם לומדים באותו ישיבה, אין להם שאלות החיים, וכאשר מתחנך שאלכ הם נכנסים לאדמו"ר והוא כבר מחליט בשבילם וכדרך העולם 50 אחוז זכ נודק והשאר ה"ג ג"כ טוב, במילים אחרות הם מעדיפים להיות בעל חי שאין לו שום דאגות ואם הכסוק אומר יוסיף דעת יוסיף מכאוב באופן חיובי, וכייו שיש לו לאדם לכוסף דעת אע"פ שמוסיף מכאוב, כרי הם מפחיתים מהדעת כדי לא להרגיש את המכאוב, כל זן ישיבה ראיני בבוא ימי הדין הוא מפחד, אין נריכין להיות מאמץ גדול, כדי לדעת שספרי חיים וספרי מתים פתוחים כרי רואים מה קרה במשך השנה, אך חסידים אלו נוסעים לאדמו"ר ויש להם שנה טובה באמתחותיהם, כוי כסילים! האים ילוד אשה יליל אחכם כל האומר הקצ"ה ותן יותר מעיו אך הם נסוכים בהרגשה שחתה כנפי האדמו"ר לא יארע להם דבר – זכ גובל עם אפיקורסום – וע"ז, ובכלל כל מי שמכיר את ההסטוריה של סיפוריהם כל ענין היכ"ר ושכר ועונש מסולף ממש אללם היכ"ר הוא "הבעל דבר" שגורם בעיות (ולא דבר חיובי שהאדם יגביר את הבחירה לעצ) ונריך להסתדר עמו והנדיק בערמתו מערים עליו, ואלפי סיפורים יש מתלמידי הבעש"ט אין שהאדמו"רים בחכמתם הערימו על "הבעל דבר"

(ח) וכאן בחירון אין גם ת"ח ואנשי מעלה נפלו ברשת זו עתה פה להם, (א) כאמור שכת העמולה כ"כ חזקה וכן רבים הלכו ונפלו עם זרכתו של עשיו "ועל חרבך תחיה" (וב') יראה דע"ז אשר אין אינם מודעים לזכ, להלחם כנגדו ואדרבה אותו יראה דע"ז כן מושבים שהוא חלק מעבודת ה' וכמה חלי ולא מרגיש שאין זכ עבדות אלא עבדות לעבדות, וכג' כנוחיות אשר הכת והמפלגה נותנים להם שירות מלא ומעולם לא הוצרכו להשחמם זכה הבחירה או בחכמת השכל, (ואף ברוחניות כרי יר"ש הוא מעבדות הקשות, "ואם תבקשו וגוי אז תבין יראה ה') והם יספרו לך שהם שואצים יר"ש בטיש, מי שאומר ששאז יר"ש בטיש סימן מוצק הוא שמעולם לא ידע טעמה של יראה, אשר היא באה ע"י הכוונות ממושכת ולירופי נסיונות, בטיש אפשר

לקבל ריגושים קטנים אך האים לריגושי כלב יש אחי שייכות עם יר"ש? ואף בכנחכ שכאדמו"ר הוא יר"ש
האים סגי בלראותו לקבל יר"ש האים היה זאת לעולמים לבוא ולהצונק בדיקים כחחליף לעצוד מלומת,
כני עומד נדהם בקבלת פנים לפני חופכ כאשר הבדחן אומר חרוזים מרגשים והעולם כאילו אחו יר"ש וכן
בחופכ כאשר מזמרים איזה ניגון העשוררות כולם בוכים כרי אנשים אלו היו לפני שעב על משאיות של
חפתי אדמכ ובין רגע הם מלצשים מלבושי שבת תחוצים ידיכם באצנטיכם ועולמים את עיניכם וכאיו
מרחפים בעולמות עליונים, והם בטוחים שכם מלאים יר"ש האים עלה בדעת משהו שלעמוד ולהסחוב
סביב החפץ חיים יתעלו ביר"ש כרי יר"ש היא העבודות הקשות שבמקדש וכרצב חכמכ תלויכ בזכ ראשית
חכמכ יראת כי וכי בטקסים ובריגושים מקבלים יר"ש, מכ עוד שבזמננו כטיש הוא ממש קולרט יש מקבלכ
וזמר מחלקים פירות וכבר אין אנו מדברים על יומא דפגרא כטי"ו בשבט או ל"ג בעומר כליל התקדש ר"ה
כרי כל משכיל על דבר כי יחשוב במלכויות להמליך עליו אותו יתב"ש, וחכונות שכר ועונש, השבון הכפש
וכם כולם כאחד ללא יולא מהכלל חוגגים מסיבכ ועוד קוראים לזכ יר"ש מדוע לא ימלא לפחות אחו קטן
בניהם שיעצבו שטיות אלו ויתבוננו לנפשם או בלימוד חובה"ל או שערי תשובה לר"י או שער הגמול
לכרמצי"ן, כולם עומדים ומתחופפים אך הגבאי חותך פרוסות חלב, ומעמיד בקבוקי יין וכאדמו"ר כאילו
משוטט בעולמות, נירות) וכי יש ערך לחוג בזני על העמולכ כז, ועל כולנכ היה מסיון רשמי לכשפיע
ולסחוב נפשות וכי לויזנך וגור לא היה מסיון, לא רק אנשי ככת עשו מסיון אלא האדמו"רים בעלמם עבדו
ימים ולילות למען המסיון וכל מה שהלחיו לבעות מפלגכ הוא אך ורק בגלל המסיון שלהם, לא רק שמסיון
הוא כנגד החורכ, וכנגד האמונכ אלא כל דבר שנוצר ע"י מסיון אין לזכ שום ערך לא במסורת ולא אף
בחורכ מנכב ואף לו היה להם מנכיג גדול סמי מהכא ולא תגרום אותם כלל וכלל, ואין לה שום מקום
ביבדות, הם שייכים לכת עשיו "ועל חרצך תחיה ואף אם תראה אנשים גדולים שנמנים על חברי המפלגה
אין בכך כלום, כי רק אם האדם אחרי בחירתו החליט על אדם שהוא גדול יש ערך לבחירתו ואמנם החלטת
שכיה אחרי השפעת מסיון אין לה שום ערך, ועל כולנו היצרא דע"ז הוא איום ונורא וגדולי עולם נפלו בזכ,
וסכנתם לכלל ישראל לא ישוער, כי עמם הולחת מפלגת וכת ביבדות כן בכת חרוע וכן בכת העשמואל
חותרת תחת כל היבדות, מעולם לא היה אצל גדולי ישראל מושג לעשות להם אי"ש לא הסטייפלר והחזו"א
כגרי"ז כגרי"ע הכ"ח האור שמח רי חיים רי יחזקאלחן, רי יחושע לייב וכגרע"א בקאכ"ח כגרי"א
ולמעלה על כל שלשלת של מוסרי החורכ, וכאדמו"רים בנו לעלמם חוג מאמינים ומטפחים אותו, וכנה כל
הדורות גדולי ישראל נתקבלו ע"י כת"ח שראו את גדלותם של גדולי ישראל, כרי העמי הארצים לא ניחנו
בכבנתכ לדעת מכו גדלות אמיתית, משא"כ אצל החסידים כרי גם עמי הארצים הכתירו את גדוליהם
ואדמו"ריהם, זאת ועוד אצל גדולי ישראל האמיתים, לא היה מקום לעמי הארמים להסתופף, וכי מה יש לבר
עמו עם לא בלימוד ומשא"כ אצל האדמו"רים יש מה להסתופף, וכרי אפשר להסתופף הן בכל הטקסים
וביומי דפגרא, והן בנסיעותיהם למסעות, ויותר מזה מכ אפשר לזוד נשים וקטנים על גדולי ישראל וכרי על
האדמו"רים וחלריהם יש מקום לנשים וקטנים לוקחים כבר כבן שלש להסחפר אצל האדמו"ר וכם רואים את
כטיש הדלקת נ"ח וכי וכל זה עשוי בצורה כל כך מושכל ואח"כ כבר כל הבית באוירא של "קדושת"
האדמו"ר, ומעמולכ זו היא להדיא נגד מכותכ של כלל ישראל, ואם עי"ז אנו חותרים תחת כבוד החסידות
עדיך לחתור ולעקור את החסידות משרשכ מלעקור את היבדות, ואם החסידות תעקר עדיין יש לנו אז זקן
ומסורת בידינו בכל רף הדורות גדולי חורכ ומנכייגים בישראל ובאמונכ שזאת החורכ לא תהי מוחלפת
עדיפכ מהכל,

ט) ברור שבזימנו החסידות סילפכ מגופי חורכ, בעלם קיומכ בחור כת וכנ"ל, כיום אין מדובר ברכי העבודכ
אלא ארגון מפלגתי בצורה קיצון, והוא חצרכ מסחרית כרולכ לעשות רווחים, יש רווחים של ממון, יש
רווחים של כבוד, יש רווחים של עמכה, מכ שנשאר לנו לברר מתי סטתה מדרך היבדות האים לאחר
המלחמכ או רק בימינו אנו או עוד לפני זה האדמו"ר מסתמר כתב שנשחכח חורכ כבעש"ט ובע"פ
אומרים משמו שמזמן האדמו"ר מלח, זכור הוא לטוב שאמר שנשחכח כי לו היה נכון כמו שמחנגדיו
אומרים שעדיין היא קיימת כ"ז ליננות מכל החסידות מיום היווסדכ, קשה להכריע מתי נשחכח, אך
האים היה פעם אדם שאמר מכו דרך החסידות, האים הוא דבר חידוש, או לא, מענין שאין אדם יודע מכו,
וכי הדברים כ"כ עמוקים שאין בן תמותה יכול לעמוד עליהם, מסי' יצמות עם ראשונים כבר עמדו אנשים
עליהם, וחלק חלקי הש"ס החמורים ביותר כבר עמדו החכמים עליהם כתבי האר"י ואף כוונות האר"י ואף

כוונות כרש"ש כבר עמדו עליהם, ידיע צחיר, סוד כלמאס, כשתלשלות העולמות סוד העיצור והגלגול ורק חסידות אף אחד אינו יודע מכו, ואף בספרי חסידות גופא אין מבואר מכו חסידות ודוגלים ונלחמים על דבר זה, ומעולם לא פגשתי אדם שיסביר לי מכו זה ועלם הדבר שאין הדבר ברור מכו, השכל מחייב להחזיק במסורת מזמן הראשונים ואחרונים עד אחרוני האחרונים ולא ללכת בדרך שאין ברור אפילו מכו הכלית וכוונתה כרי בדרך המוגדת לחסידות ברור שכיח מוצנת וסלולת וברורה, אך זהו ברור שהיו אדמורים ענקי רוח, וסביבם אנשי הכח שסילפו את התורה ממע, ואין ביניהם וצין רפורמים ולא כלום, בוא וראה כרי לא בעלי השוכח אנו ויש לנו מסורת איך נראו גדולי ישראל מדורנו אנו כגרי"ז החזו"א הח"ח הבית כלוי ר' חיים עזר ר' יחושע לייב דיסקין כפני"ה הגרע"א הקלוב"ח התיבות כמדע ביבוכה כגר"א, כש"ך כט"ז מכרי"ל ולמעלה אחרונים ראשונים, וזה מתאים על סדר מסירת הדורות, בודאי נחקטנו הדורות אבל רף הדורות הם כולם על אותו מישור יגיעת התורה יראת שמים דביקות בכשי"ח אהבת הסוד וכו' וכו', (למשל אם נקח אחד מהגדולים כג"ל כגון החזו"א טכדוי ונכפלו במאות או בחלפים אינו יודע פי כמה צריך להכפילו עד שיכ"י דמות של ראשון אבל אחרי הרבה הכפחה כרי יש לנו דמות ראשון משא"כ אם נכפיל אדמור אף במליון אין לנו ראשון) אך על רוב האדמורים אין כמעט סיפורים מסוג זה רובם סופר עליהם שלמדו עם אליהו הנביא וכן ראו כבר בילדותם בשפך חמתך את אליהו הנביא, מספרים שמכרי"ד מצלז לא כי לו בנים כמה שנים וציו אמר לאשתו מכ אעשה שרואה להביא נשמה שלא היה בעולם חמש מאות שנה, איך זלזול יש בזה בכל גדולי הדורות מתקופת כצ"י וכרי"י ז"ל, גם זה בכל העמולה זולה,

(1) מענין מאוד שאליהו הנביא למד עם שר שלום מצלז ואדמורי מדבורנה וכבר סופר עליהם שצילדותם ראו את אליהו הנביא אולי וכל לשמוע מהם איך חידו"ת מאליהו הנביא הוא למד רק עם אדמו"רים ולא למד עם הגרע"א או הנודע ביבוכה, אף מסיפורי הבעש"ט הכן רואה שיד עמי הארצים שלטו בהם כמה אלפים של סיפורים ממואלים שבת יש שהוא טס עם מרכבתו פרסאות ע"י קפילת בדרך, (א) לפי השבון יש יותר סיפורים על מואלי שבת ממכ שהוא חי, (ובד) אין שום מושג קפילת בדרך לטום עם מרכבה קפילת בדרך פירושו שבעולם הרוחני אין הגבלה של מקום וכמו שאין בגבלה בזמן וזהו ענין למעלה מהזמן שבעולם הרוחני אין בגבלה בזמן כך הוא במקום שבעולם הרוחני אין בגבלת מקום וכך רואה ברור איך שסילפו את המושג של קפילת בדרך אך אין זה סילוף בזמן אלא עצמם המושג שאין ברוחניות הגבלה בזמן כמו שאין בגבלה במקום ומקום הארון אינו מהמנין הוא מושג עמוק ודק ועמי הארציות אלו פשוט לא הבינו את המושג אך כ"ז שהבורות שלטו אין הדבר רע כ"כ כמו שמלפנים בזמן למען תפוס את ישראל כלכלם ידוע צבלז לא לובשים קיטל ציו"כ כי פעם אצל ר' ישכר דב נהיה דוחק עצום בצרכת מחיה כמתים ואמר מכרי"ד שכולם יורידו את הקיטל ורווח המקום ואסבירא לה משום שכשנאמר כרי"ד צרכת מחיה כמתים חשבו מתי עולם שביגיע זמן תחיית המתים וצפרט שכם ראו צבלז אנשים עומדים עם קיטל ולכן נהיה דוחק, וכיון שהורידו את הקיטל שבו המתים למקומם, (זה נדפס כבר משנים קדמוניות) מכ סיפור זה אומר, (א) שמתי עולם מסתכלים רק על צלז, צרכת מחיה מתים של האדמו"ר ואיך לובשים שם וכיון שכם הורידו את הקיטל רווח להם על אף שצבלז בעולם לובשים קיטל, מעשה זה לא קרה אצל הנודע ביבוכה או מכרי"ל מפרג או אף אצל גדולי המקובלים ואף לא אצל הראשונים אלא צבלז, האים יש איך סיפורים נורמלים אלא, ואינו מחלז ח"ו במכרי"ד כני רק מוכיח שחסידי דברו כזב עליו כדי לרוממו ולא ידעו אפילו איך לשקר רק סיפורי מופתים כדוגמת חנאים ואמוראים, ואכן אמרו אדמורים שאם הבעש"ט היה בדור האדמורים היה אמורא ובדור התנאים חנא ואם היה בדור האבות היה מהאבות, נכון יתכן שבעש"ט היה ענק שלא היה דורות, גם על בגאון סופר הדורות שקדמו לו לא היה כמוהו, אך שני דברים חלוקים הם, על הגר"א רואים צאמת בתורתו מה שיש לנו שלא היה כמוהו, וגם גדלותו הוא על דרך שכיח במסורה עד דורו, ושנית כרי אצל הגר"א זה נפסק אחד היה, ולא סיפרו נפלאותיו לכל מי שביח נמשך אחריו, ולא סיפרו על תלמידיו ותלמידי תלמידיו, ומשא"כ אצל הבעש"ט אי"ז נפסק אלא ממשיך בתלמידי תלמידיו עד סוף הדורות, בסקיוורא אומרים כלל באפית המאות בע"פ עם צרכה וזה אחד מהדברים שאמר אליהו הנביא להמניח מטשרטוביל, אינו מדבר כבר שאין מקבלים סיפורי אליהו הנביא אחרי חתימת השו"ע, אך המעניין הוא שאליהו הנביא לא אמר זאת לאף אחד מגדולי הפוסקים לא לאחרונים ולא לראשונים, (וראה בנגדש"פ דסקוויירא שאצרך אחד שאל למקור המנהג ונפטר מיד, וזה תואם למכ שאמרנו תעמולת ועל חרצת תחיה כדי להשריש להמון פחד ממי שאינו מקבל עליו שכך קיבל המגיד מאליהו הנביא כרי הוא ימות, זה טרור מסיונרי לא טרור

פזי אלא גרוע מזכ טירור נפשי) וכרי בודאי יש שקר באמצע וכיון שבחזק השקר אין לך ראיח על שום דבר, וכרי השקר הוא קבוע וכל קבוע מחלף על מחלף וכיון דכוי ספק כרי אין ספק מוציא מידי ודאי, כי ברגע שיש אחוז אפילו קטן של שקר כבר נאצדכ במסורת ואיך יודע היכן השקר מונח וא"כ הכול במלצ של ספק, ומסורת של כל חכמי הדורות שביא בודאי אמיתית מכרעת את הספק, עבור נא בבית החיים ובדוק את מלכותיהם של גדולי הדורות כמה מדוקדק כל מילכ ולעומתם אלא האדמורים הגזמאות מרקיע שחקים, בודאי היו מהסמופלגים בקדושה ופרישות ומחשבותם היחב דביקב בכהי"ת, אך האים משום זה כבר נכיים בקי, ועל נסתר האים מי שבו יודע שכיב בקי בכתבי האר"י, כרי בקי בנסתר, הוא דבר של ממש, ולא נחות לשון גרידא, על החז"א כחוב הגאון החסיד ותו לא מידי ומכ כחוב על כרב מדרים, רי איסר זלמן רי אהרן קוטלר וכו', כרי החסידים אצדו כל פרופורציה, והאים אפשר להאמין כרי שרואים בחוש שסם מגזמים,

(יא) יש אלא חסידים הרבה סיפרי צדים ותפתועים בלי שום שייכות למנהיגים שלהם, כגון הסיפור הידוע שפעם אחת ציו"כ ראה בצעש"ט שיש קטרוג גדול ולא היה שייך לצטלו, עד שפתאום כפרי אחד רועה לאן ראה שציו"כ מתפללים וכוא לא ידע להחפלו ותקע בחצוצרה במקום להחפלו ונעש רעש בשמים מתמימותו של הכפרי ונחצטלה בגזירה, ביאור סיפור זה הוא כדלהלן, כרי חידשו דרך החסידות ורוצ גדולי עולם התנגדו לזה הנועם ביחוד כגרע"א הקצוב"ח בגר"א, הפנ"י, וכרי כלל ישראל היה חוש צריא ולא יקבלו דבר מהודש ובפרט כאשר גדולי ישראל מתנגדים לזה, וכרי כלל ישראל יש להם חוש בקורת, לכך הוצטרבו קודם לצלל את חוש בקורת של כלל, ישראל וכי אחס יודעים מי הם גדולי ישראל, האים באמת הכנס חושנים שמי שיגע בחורכ יומם ולילכ הוא הקובע וכרי יתכן מאוד שכל תורתו כולכת לסטרא אחרא כיון שיש לו פניות, וכי האים מי שבו גם ומגושם, אין הוא הקובע כרי לך שדוקא איש הגם צטל את הקטרוג בשמים, כך היא השיטת קודם לטשטש את המושגים שאין אנו מבינים כלל ואין מסורת (חוץ מאשר עמם סיפור זה הוא בערות גדולה במושגי יר"ש וכי יר"ש היה לכפרי זה כרי לא היה לו אלא רגש רגעי והוא יכול אחרי חמש דקות לבוא על א"ח ציו"כ שחל להיות בשבת, ומעמם סיפור זה מוכח שאין כאן שום הבנה ציר"ש אמיתית) וכאלו מעשיות כן ככשרת הדרך לצלל את חוש בקורת שלי כלל ישראל, כרי אין להם שום בקורת אדרבא ככול להיפך, ממה שאתם חושנים, כרי בשבת ככי גבוב מכדי פרשיות הוא דוקא שבת הפסקה, מכיון שמה שאתם חושנים כ"כ בדיוק להיפך, לכן אם אתם באמת רוצה לדעת את הדרך הנכונה אין לך שום עכב רק להחצבק לצדיק, והאמת הוא שלחסידים אלו אין שום אמונה חכמים אמיתית כן רק מאמינים ברבותיהם שסם נושאי המפלגה ואינם אפילו מתציישים בזכ הם מתפארים שבקונק אמרו ליב"ס שלמכ"ס עקיבא ציטוי כזכ דינו כמבזכ ת"ח שאין לו חלק לעוב"צ וזכ לא רק קונק האים העריכו אלא החסידים את גדולי ישראל המוסמכים לנו על חייבי כריתות בוא וראה מכ שהודפס בעלים להרופכ עלון היוצא ע"י חסידי בעלזא כל שצוב, בוא מסופר שהאדמו"ר מהר"י מצלזא אמר שמכל הארבעה צנים, החסם הוא יותר נעלב, כיון "שאת פתח לוי" ואת מכיון על הקצ"ה שומו שמים, אין ההכס צרום המעלה אלא ההם כמוצן אעין כמו חס (כהולך בעינים) אף אם פעם בא חסיד לח"ח או לחז"א או לסטייפלר שזכ גם כמעט לא היה זה רק בשביל צרכי אך דעתם אף פעם לא היחב בעלת משקל אולם הם רדפו רצנים ושצרו קבלות, מכ שכיב שייך למפלגתם שמו בקיטוניות ואת השאר צטלו מכל וכל,

(יב) כמו"כ למשל כרי צפסח כל כת יש לה את מאכלם שאסרום באכילה זה גזר זה צננות זה תפוחים וכו' וכו' שטויי שטויות וכייו כנ"ל להשתלט על הכמון האים תחשוב כאשר למדת מסי' פסחים עם טוש"ע ואף את המקור חיים כקך ידע איך להחנכג צפסח לא, ולא, רק כאשר תתמנה על חצרי הכת הדע מה מותר לאכול צפסח, לכן בדו דברים חדשים (חוץ מאשר כל הנ"ל הם גילוי פנים בחורכ שלא כהלכה כגון גזר אין אוכלים משום שציידיש גזר זה מעברן ומעברן לשון ריבוי ותפיתח איך כראשונים היו מגיבים על דברי בבאי אלו נקם לדוגמה שני אנשים אחד מהם מחלל שבת והשני שומר שני ימים בשצוב שבת אחיכ מהם יותר גרוע, ובמחלל ראשון בשטחי בודאי נאמר שמי שמחלל שבת גרוע יותר אבל אין הדבר כן מי שמחלל שבת כ"ז חייב כרת אבל יש לו חלק לעוב"צ אבל השומר שני ימים שבת כ"כ טופר בחורכ משכ ואין לו חלק לעוב"צ) בצט נא בספריהם צפסח מאורע נגע צרעת כי יחי' באדם והוצא אל הכהן קולם פה אחד ככן זה לדיק כדור, וכמוצן לדיק כדור אין הוא מי שמתיר עגונות ותורתו הוא חלק בלתי נפרד מתורתו, אלא לדיק כדור הוא

בעומד בראש המפלגה, ויחמינו צבי ובמשכ עבדו, אין מדברים ברצב בענין ויחמינו צבי אלא כולם
 עסוקים עם במשכ עבדו, כל פסוקי החורב עומדים לדרוש מה שנה וטוב למפלגה, אתן לכם דוגמה
 קטנה אבל היא משקפת הרבה, מאוד חשוב אלל החסידים חסיפת מריעים וזהו ג"כ לשלול מהיחיד את
 יחודו, (ובגם שיתכן שיש בצד דבר טוב להתחזק כולם יחד אבל אי"ז כי אם סניף קטן וכס עושים מזכ
 עיקר כיבודות) ודרשו הפסוק ויאמר המלך לאסתר המלכה במשכה כיין מה שאלתך ותעש, וכיינו המלך זה
 מלכו של עולם, לאסתר המלכה זה כלל ישראל במשכה כיין כאשר יהודים מתאספים יחד, אזי מה שאלתך
 ותעש, מתמלאים כל משאלות לטוב ובכן המלך זה מלכו של עולם שפיר, אסתר זה כלל ישראל שפיר אך אם
 לנו דורשים בדרך רמז כרי ברור שמשכה כיין זה תורה, וכרי יין הוא תורה מפורש זה כמכ בחז"ל
 ובפסוקים הביאנו אל בית כיין וכן יין רומז על סודות התורה וכל זה יוחר מפורש מאשר המלך שהוא מלכו
 של עולם, והם סירסו את המלך והמלכה אבל את משכה כיין השאירו כפשוטו כי כך טוב לעמדתם, בזה
 וראש חודש אלול שיסודו מחז"ל והוצא צעור ותחילתו הוא מימות משכ, הם יכולים עוד ללגלג בחופזה ועוד
 להמליך את הפסוק אל חפנו אל האלילים, הן מחפזות מכנגדו הן על חז"ל, וראשונים, וכלל ישראל, בכל
 הדורות הים אלול מטיל פחד וכמש"כ בגר"ם מלפנים זאת בישראל וכו' עוד לדרוש פסוק, אין בין זה
 לפרורים ולא כלום, בצלזא דרשו את הפסוק פלא יועץ וגו' אזי שר שלום על שר שלום מצלז, זה כמו שדרשו
 כגוררים את הפסוק כג זה בן יולד לו על כללז שלכם, בזה וראש מה זה תעמולה ידוע אלל חסידים
 שלספר במואלי שבת סיפור מכש"ט זה סגולה לפרנסה, וידוע מחסידים שלאוו דוקא מכש"ט אלא מכל
 תלמידי בעש"ט ולאוו דוקא במוא"ש אלא כל ימות השבוע, נחאר לעמנו שגמלא כתוב בבית הלוי שלספר
 ממנו סיפורים הוא סגולה לפרנסה, איך ישתמע הדבר ואיך יתקבל הדבר, נורא למחזיק אנשים אומרים
 חספרו מאתנו סיפורים ומופתים ומזה יכיר לכם פרנסה, אין ספק שתלמידי בעש"ט לא אמרו דבר כזה
 אבל הכמון כבר עשו מזה תעמולה, למכ אין סגולה לספר סיפורים מהש"ך והט"ז הב"י המצי"ט וכו'
 כמו"כ יספרו לך שבאדמו"ר הראשון מצלז אמר שכלז תכ"י פיגה לתורה ויר"ש עד ביאת גואל, בכל ורעות
 רוח האים יכול ילוד אשכ לומר עתידות הים לא תכ"י מעולם לא הים בישראל אדם גדול שאמר עתידות,
 ובפרט שלא הים שם מקום מיוחד של ת"ח, לו יזויר שר' חיים מולחין הים אומר כל על ישיבתו שכיח הים
 כשיצב כיחידה בעולם ואכן היו שם גדולי תורה כרי כמעט כל מה שיש תורה בדורנו הוא מתלמידי ואלחין
 ניחא ואף בזה לא יעלה על הדעת שהוא יאמר דבר כזה) אך מי ילא מצלזא בראש לי אדם גדול אחד שיא
 מש, האים ידעו שם מה זה זיקה, מה זה שטר, כיון שנאסרה, קלח עסקו בפרפראות של מנהגי אור"ת,
 מתו אומרים אז ברחמן, וכמכ חומרות בכלכות ברכות, אך האים יש מהלך או חומרה במקורות או איזה
 ביתר עסקא מתוקן, וא"כ מהיכי תיתי שזכ יכ"י בית תלפיות עד ביאת משיח, וחן מזה אין שום ילוד אשכ
 יכול לנצח על עתידות אם לא בנבואה כ"כ הרבה מעשיות יש מה שהבטיחו האדמו"רים זה יאיל מגביהם,
 זה הבטיח שלא ימות בלי הרכור חשובה, או מי שיחזיק את מוסדותיו הוא יגמול לו, לא שייך בשו"א להבטיח
 דברים אלו, וכרי יש לנו מסורת ואף אחד מכראשונים עד אחרוני האחרונים לא הבטיח בבטחות אין זה אלא
 שבהמון עשכ תעמולה כדי למשוך אותם לכת,

(ג) ולדרוש פסוקים כמו הנאים, אין צכח האחרונים כלל, ואף לא צכח הראשונים, אף אם הרעיון לכשעצמו טוב
 כ"ש שדורשים לפי אינטרסים ולצר מין דין כרי דצריכס אינם מיוסדים על קדמוניות, כך למשל שיחות מוסר
 של רבותינו בעלי המוסר כרי הם בנויים על רמז"ן עה"ת רבינו יונה או בש"ת או במשלי או בפרקי אבות,
 או חובב"ל ספר הישר לר"ת מכר"ל רמח"ל לפעמים אומרים טוב, לפעמים לא, אבל עכ"פ דצריכס בנויים
 על ראשונים, ומש"כ ספרי חסידות אינם מבוססים כלל וכלל על הראשונים ורוב דצריכס אינם אפילו ע"ד
 בקבלה כפי שהם מתיימרים אלא חידושים בלי שום מקור, ורק קלח מתובל בקבלה וגם זה רק ביחידים מהם
 ואם כבר מדברים ע"ד בקבלה כפי שהם מתיימרים, אין לנו יותר גדולים בקבלה מרבותינו בספרדים שכיו
 מאות שנים במרוקו ובאלג'יר ובטוניס ובתימן ובראשם כרש"ש, וכי עלה על דעתם לעשות מזה כתות, או
 לדרוש פסוקים, או לעשות מנהגים חדשים, ומכ"ש שבהמון עם יחזקו בזה, כרי אף תלמידי הגר"א
 ובגר"א בראשם לא נפלו בקבלה מגדולי החסידות ויתכן שאף היו גדולים מהם בקבלה הגר"א מגיל
 ארבעים רק למד קבלה, תלמידי הגר"א כהגר"י חבר או הגר"י מלץ וכו' נראש מספרים בקבלה הרבה
 יותר מהנחיה אך האים עשו מזה מפלגה או כת, וכן הן דצרי הכתם סופר נגד כיתות וחבורות כמש"כ
 בחשובות ואף שאינו מדבר נגד עלם החסידות אבל הוא להדיא נגד ניכולי עדכ מה שכיח אלל החסידים,

(ולכדיא אין כו' מזדכע עס כחסידות) ואס אנו כבר מדברים על לדרוש פסוקים נראה כמ' דוגמאות שגובלים עס עמי הארציות ומוגע בכפירה, כידוע דרשו וכל דגי הים בידכם יתנו על אכילת דגים עס ידיים, אס יש להם סיבה לאכול עס ידיים אדרבא שיגידו, ואף שיש מציאות אחת הגמ' בגדרים מ"ט ז' פלוגתא אמוראים אי עדיף צידים או ע"י כף ג' תשובות בדבר, שם מדובר רק לענין דיסח, וכב' כבר כתב במכרש"א שלא הי' לו כף וצדאי עדיף ע"י כף, וכב' אין מדובר שם צדן, אלא במכב' הכוב' במקום, וכיון שבימינו כל בן תרבות אוכל עס כלי אכילה זולת בשחורים ברי שאין נקרא בן תרבות מי שאוכל צידיו, ואגב מכגמ' בגדרים שם מוכח דכויכות ציניכס שם הי' מכ' העדיפות שבין אדם להצירו שלא להגעיל את השני, וכבין אדם להצירו כו' נקודת המחלוקת ובאמת הענין כ"כ חמור כמו שאמרו בחגיגה כי אי על ברכ' בפני הצירו או הכורג כינה בפני הצירו (ובאמת לאמיתם שאכלו עס ידיים כי היו אנשים בלתי מחורבנים, וכי פעם נחנחו שיניכס אעפ"י שאין ע"ז פסוק, או יתכן שיאמר לשבחם שבזכ' לחמו בהשכלה, מכיון שס' הי'ו אנשים בלי שום תרבות ואינם מקובלים בעיני העולם ממילא לא יבא להם הנסיון ללכת להשכלה או לאוניברסיטה) אבל לדרוש פסוק כ"ז ממש מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, כמו"כ שתיית קאחוע לפני התפלה עס חלב הם אומרים שקאחוע עס מילאך זכ' אזהרות מקוב', כמה ליטות יש בזה מטכרת מקוב', לא יתכן בשום פנים ואופן מי שלמד מקואות עס ראשונים בעיון שיאמר דבר כזה, כמו"כ ראייתו מודפס בשם אחד מגדולי האדמו"רים ששבת ר"ח שטריימל במקום תפילין ברי כחמכ שמי שלמד פרק הקומץ בעיון יסלוד מלאמר דבר כזה אפילו בתורה ווערטיל, ברי צמילים אחרים כו' אומר שתפילין הם כמו שטריימל, כמה ליטות מתפילין נאמר במפשט זכ', כמו"כ ידוע אלא שראזולקע כו' אור המקיף כמו טלית, ושז' איני מכרכר ח"ו אחרי האדמו"ר, כוונתי שחסידי סלפו דברים בשמו כי דברים אלו הם גילוי פנים בתורה שלא כהלכה וכן עשיית התורה פלסתר כך שלא יתכן שהאדמו"ר אמרם ומכיון שס' אומרים כך בשם האדמו"ר מוכח שאין שום בקורת מה אמר האדמו"ר אלא שבחסידיים שלטו לומר כפי רגונם וא"כ אף ד"ת בשם האדמו"ר אי"א לקבל ולהאמין.

(יד) אין אנו בע"ת שימכרו לנו שטויות, אין אנו צריכים לצוא לכבן-לדיק-בדור שיאמר לנו מכו יכדות כתר תורה מונח למי שרואה ויגע עליו וכל תלמיד שכהני' להורא' ויכול להחיר עגונכ' ידוע גם בפנימי אמונות ודעות מכ לקרב ומכ לרחק (הי' צה"א רב אחד ברבנות שהסתפק אס לעצור לגור בצ"צ בגלל חינוך ילדיו או להשא' צה"א כדי לחזק את העיר ושטח את ספיקותיו לפני מרן החזו"א וענה לו החזו"א ברי כל יום ככך פוסק באיסורי אשת איש ואיך צא לשאל אותי ושאלה כזו ככך צריך לשאל אותי, יש כמה פנים לתשובה החזו"א ובהפ' האחד שמי שיכול לפסוק באיסורי כריתות יכול ג"כ לפסוק באמונות ודעות ובשקפ' והגרי"ד סולובייצק מבוססות אמר שחושבים שיש שני חלקים בתורה חלק בהלכה וחלק בהשקפ', אך אין זה נכון חלק בהשקפ' הי' גם חלק בהלכה כהלכה קובעת מכ לחשוב ואיך לחשוב, וכמו"כ יש לנו מסורת מדורנו עד משה מסיני אין המסורת שלנו מחמילת מלפני 200 שנה, ונגיד צפה מלא אין היכדות שמה דגש על מלבושים לא שטריימל ולא צורה גרביים ולצדעם ולא על מאכלים איך לאכול, בפולין וגליצ'ה הי' תפוא' דג מלוח זול ולכן אכלו אותם כמו"כ שטריימל הי' מלבוש חורפי ולצדעם אכל לעשות מזכ חלק מהיכדות זכו כסלות, לו הי' בצעש"ס ותלמידיו באמריקא, כבר הי' מאכלי חסידות פילא וכבר הי' בעלזער פילא ויזניצער פילא וכי' וכמוכן עס הרבה קטשופ ומלבושם הי' ג"נים והדברים יגיעים, עוד נקודה ברי החסידים קידשו את רבותיהם בקדושה עליהם, כמו שלא הי' מעולם אף בזמן הראשונים כמושג "כבוד קדושת" מעולם לא הי' שגור אלא גדולי ישראל, ומעולם לא תוארו בלשון זכ חוץ מאשר שם נרדף כמו קדושת-תורתו, וכי' אבל תואר "קדושת" מעולם לא ניתן חוץ מאשר לו יתצ"ש דבר זכ נלקח לעשרת מהנזירים אשר באפיפיור תואר בלשון קדושת באפיפיור (ואס ירש' בזמן נראה עוד דוגמאות מכ שלקחו מהנזירים ומזכ נוצע גם כח כמשיחיים) ברי ציצמות ו' ז' אמרו אף לגבי המקדש אשר אין לנו דבר מקודש יותר מבית המקדש ועכ"ז אמרו אף מורה האמורה במקדש לא ממקדש אחכ מתירא אלא ממי שהזכיר על המקדש, וכבר הביא הוכחה זו מרן הגרמ"ש במשך חמכ צפר' כי תשא לגבי חטא העגל,

(טו) וכאן נעצור לנקודת העיקרית, ברי רוב גדולי ישראל אשר אנו סומכים עליהם צמוגע לחיצי כריתות ובעמידו אח' הדת על חילת, ואורחם כו' חלק בלתי נפרד מתורה שצ"פ החנגדו באופן מוחלט לדרך החסידות, ובפי ההמון מקובל שהגר"א החנגד לחסידות וכ"ז מחלוקת בין התיא' והגר"א לבד, ומי שהוא מתנגד אומרים

עליו שכולך בדרך בגר"א, וכרי הנודע ביחודה ובגרע"א התנגדו באופן מוחלט (יש מכתב מכגרע"א שהוא מסכים לאחר בגר"א) וכן הקצוה"ת, במרכבת המשנה, ר' משולם איגרא רבו של הקצוה"ת והנתיבות ילא בחריפות נגד חסידות וכרי מי שכתב תשובה בהלכה ולא ראה את הגרע"א או הנודצ"י ה"ה טועה בדבר משנה, ועוד רבים כמעט רוב מנין ורוב בנין של גדולי ישראל ואף אלו שלא התנגדו כרי לא הלכו עם החסידות והם רוצים ככולם של כלל ישראל בשג"א הנתיבות בבית מאיר החת"ס הפנ"י וכרי גדולים אלו הם חלק מהתורה גופא וכרי הם נאכלים במסורת איש מפי איש עד משה מפי הגבורה, ואם נאמר שכל טעו רק מהשגש השפעה ש"ן שהיה בימים ההם, באים אין זה חסידות מתחת הידידות לאמר שכל טעו, ואת כולם התורה כולם הם כשינו על צו"י עם כל עומקם ופגמיותם ורק את החסידות הם לא כשינו, כלום חסידות היא יותר עמוקה מכל פרד"ס התורה, וכרי לאמר כן ה"ז כפירה ממש, לאמר שגדולי ישראל טעו, ולא עמדו על עיקרי הדברים, ומוטב לכפור בחסידות מאשר לכפור בהבנתם של כל גדולי ישראל, זאת ועוד לו נאמר שהפנ"י והקצוה"ת והנודצ"י ובגרע"א ובגרע"א טעו מחמת פחדם מכת ש"ן כרי חכמי הדורות אח"כ שכבר ידעו שאין זה כת ש"ן מדוע לא נטו לחסידות המלבי"ם, הבית הלוי בגר"א ר' יחושע לייב האור"ש הח"ת עד ימינו לחזו"א שכיו ענקים בכל חלק מחלקי התורה ועכ"ז התנגדו לחסידות אעפ"י שידעו שאינם נוטים לכח ש"ן, איני תלמיד מתלמידי בגר"א, אבל כשהנני לומד סוגי גש"ס עם האחרונים, כרי כמו שכל לי לעינים בציאורי הסוגיות וצירור ההלכה כך הם לי לעינים בעיני יר"ש, ולעשות הפרדה שיש גדולי עולם שאנו הולכים לאורם בהלכה אך אינם כרי סמכא בעיני יר"ש ה"ז כפירה ממש כמ"כ החזו"א כ"פ, ואם על האומרים שחכמי התורה אינם מוסמכים על היות העולם כתב החזו"א שכל"ז אפיקורסות כ"ש שלאמר שחכמי התורה אינם מוסמכים בעיני עצות כ" שכל"ז אפיקורסות,

טו) זאת ועוד לו היה מחלוקת בין בגר"א והנודצ"י ובגרע"א לבין התיא וסיעתו מחלוקת מחודשת ג"כ לדקו דברינו שכתבנו, אבל כרי בגר"א וסיעתו לא חידשו דבר (וכפי שנשתרש טעות שטת בגר"א) אלא חדרבה הם ילאו חוץ נגד חידושים והם הלכו בדרך המסורת מכל הדורות ולפי"ז כל הראשונים וכל האחרונים במשך כל הדורות הם בדרך מתנגדי חסידות וא"כ על המחדש להביא ראיה, וכ"ז שלא הביאו ראיה שהם נודקים בשיטתם נטו להניח לכלל ישראל על חזקתו, ואף לו לא ילאו גדולי ישראל חוץ נגדם כרי מבואר ביצמות ק"צ אם יבוא אליהם ויאמר אין חולצין בסמל אין שומעין לו שכבר נהגו העם בסמל, וא"כ כלל ישראל אשר לו מסורה מגדולי ישראל וחכמי הדור איש מפי איש נאמנין ואם יבוא אליהם ויאמר דרך אחרת אין שומעין לו וכרי בכל הראשונים אשר הביאו לנו דרך צרכי הצדקה מאי רק בספריהם, וכרי כמה נכרות יש לדרכי החסידות, ומשום מה נחקל אל החסידים שדרכי הצדקה מאי רק בספריהם, וכרי כמה נכרות יש ברבנו יונה ספר הישר לר"ת, חידושי אגדות מהרש"א, רמב"ן עה"ת, ושאר ספרי הרמב"ן, ומפרשי התנ"ך (וז"ל מרן החזו"א כמה שבושט מספר אמונה ובטחון כאגדה היא חלק התורה שקבלנו דור אחר אשר מסרה משה ליחושע ויחושע לזקנים וכדומה באגדות גמ"י בקיאות נאמנה) עקידה חובכ"ל מהרש"א חידושי אגדות, ר' וכתובים, להיות בקי בכל אגדות שנאמרו בגמ"י בקיאות נאמנה) עקידה חובכ"ל מהרש"א חידושי אגדות, ר' יונתן אייבשיץ, מהנתיבות, כל הראשונים והאחרונים על פרקי אבות, ונלחתי להאריך עד כמה שיש, ומי מדבר מי שזכה לעמוד בסוד הרמח"ל והמכר"ל אשר כמה מים שאין להם סוף וא"כ יש לנו דרך סלולה ואין אנו צריכים להדשים, זאת ועוד בישיבות בליטא הונגה כמעט כולם לימוד המוסר על הדרך שכלל בגר"ס ומנהיגיהם היו מהם ענקים כר' אייל פטרבורגר הסבא מקלס ומסלבודקה ומנוברדוק ר' נפתלי אמסטרדם, אך אף תלמידים היו יותר מוצהקים ראו בגדולי ישראל אשר הם חכמי המסורת, את המאורות הגדולים והם הלכו לאורם, ואף אם גדולי ישראל הם היו מתנגדים למוסר, והאמת הוא שגדולי ישראל חכמי הדורות היו יותר ענקים ציר"ש ובמדרגות מגדולי המוסר כי אין דבר שירומם את האדם כמו התורה שהיא חכמתו יחז"ש, ולפחות חכמי המוסר תורחם בנתיים על ראשוני משא"כ החסידים אפילו משלי אינם יודעים ואין תורחם בנתיים על קודמיהם אלא היא ממש תורה חדשה ואין הם נחקקים להביא ראיה לדבריהם, ובגר"ס שלח פעם את הסבא מקלס לר' מאיר שמהם צעירותו לקדצו לדרך המוסר, והסבא מקלס הסביר לרמ"ש כמה נחוק לו לאדם שיכיר את כוחות נפשו למלחמה היצר וכו' ובסוף השיחה אמר רמ"ש לסבא מקלס שהוא מצרך אותו ומאחל לו שאכן הוא יכיר את תכונות נפשו, אבל לעצמו הוא מאחל שידע את הש"ס עם הראשונים, זה תוכן הסיפור והמנגע לנו כל הרואה את הספר משך חכמה להרמ"ש (שכתבו בזהירות) רואה שם השגות ציר"ש יותר מספרי הסבא מקלס, וה"כ להגר"ס מצריסק הח"ת, ר' חיים עוזר החזו"א בגר"א

וכו' הגם שבעלי המוסר היו גם ת"ח, אבל מכ ה"כ כדגש העיקרי (צדור כחמכ שאין נסתרים בעמל החורה, מי שהוא עמל עמלו ניכר בכל הליכותיו אפשר להיות נסתר כאשר האדם לגמרי מסתתר מבני אדם, אבל מי שהוא איש ליבורי ומנהיג עדכ וחשוף לציבור לא שייך שיסתיר את עמלו בחורה כי העמל, הוא עמל בכל הליכותיו גם לא ימלט שמדי פעם לפעם יתקשע בדבר וינרך לקום ממושבו לעיין בגמ' או בראשונים לכן אם יאמרו לך על בעל מוסר או אדמו"ר שהוא יגע בחורה תדע נאמנה שלא שייך הסתרה בעמל של חורה ואף שכל בגדר ת"ח וענקים הם בשיעור קומתם, עדיין אינם מחכמי המסורה, וכייונו אעפ"י שלדקתם אינה עומדת בספיקות אין הם נמנים על חכמי הדורות אשר מסורכ לנו איש מפי איש,

(י) בערם אסיום אעמוד על שלש נקודות קטנות, חכמי הדורות מלבד גדלותם בן בחורה וכן צירא, וכו' לאסוקי שמסתתא אליבא דהלכתא בן גם הכניגו את כלל ישראל בכל החומים הח"ח דאג למאכלם של החיילים בצבא ברוסי, ואף כחז ספר למנעם, החז"ח צנח כמעט מאכ מקואות בא"י, הגאון ר' חיים עזר, דאג לכל הישיבות הח"ח דאג אף לאנשי הצבא הצבא הפולני והרוסי, וכהנכ רבים אך רוב האדמונים כל עסקיהם כי בין חסידיהם אך כלל ישראל צדיק המלא לא נגע אליהם כלל (חוץ מיחידים כהרש"צ מלוצק וכו' וכו' חמרי אמת) ממילא סמכותם מוגבלת על אף שהיו ענקים, עדיין אינם נחשבים בין מוסרי החורה וחכמי הדורות ואינה תורת נחלת כלל ישראל, צ' לו כייונו רואים באמת איזה טובה כלמיחה כחסידות כמה מקואות בן צנו כמה חיילים לתורכ ולהעודכ הביאח יש לדון וחס באמת יספרו לך שהם כנילו את היכדות ובכן צדקתי את כנושא היעצ בספריות עם כל פנקסי הקבלות ה"כ שירדו מדרך החורה לא היכ פחות ממקומות שהיכ חסידות אדרבא ה"כ שירדו מדרך היכ צפולין וגלגלי ורוסי יותר מצליטא זולת הונגריה ששם היכ יותר מועט אך לא משום חסידות (חסידות פשט ברוגריי רק לאחר מלחמת העולם הראשונה) אלא פשוט משום שהיכ קבילות נפרדות וממילא כל החילונים כי אצל הניאולוגים, לו נלרך את הריפורמים ליכדות הונגריה האחה גדול מאוד וכמוכן לו היכ קבילות נפרדות בליטא גם לא היכ הרב חילונים, כמו"כ ברוגריי לא היכ לא נסיון העוני ולא נסיון קומוניסטים וכולשציקים ומשא"כ בליטא וברוסי היכ בן נסיון העוני וכן רדיפת דת, ג) החסידים מצביעים על מתי מספר בני עליי שיש צרשותם ששם שופרא דשופרא ובכן דוק ותשכל אם תמלא בן עליי או ת"ח בין החסידים כרי הוא למד בישיבה לטאית או אצל רבי שלמד בישיבה ליטאית, אין לך ת"ח צימנו שאינו פרי או פרי דפרי מחכמי המתנגדים וכלל צריכים למרי חטיא, לו לא היו החסידים יונקים ממי שהם מתנגדים להם הם היו עמי הארצים גמורים, ומצינים לגמרי את המלות מעשיות, אך עדיין לא מלאחי לכיפק, כל ישיבה חסידית טובה כראש ישיבה הוא או מתנגד או פרי חינוכם וכל טבח או עוצד במטבח בישיבה אף ליטאית הוא מיואלי ישיבה חסידית

(יח) לפנינו זאת בישראל כאשר היו ישיבות באירופה ויאלו מהם גדולים ממש כואלוצין מיר, גרודנא, טלז סלבודקא, וכנוי רואכ צספרי חלמידיהם גדולי תורכ ממש, לעומת דוגמת עולם החסידות צמאח שכל האחרונות לא היי שם גדולי תורכ כלל וכמעט לא היי אפי' ת"ח כל מי שרואכ ללמוד סוגיכ צעיון הוא חקק לגדולי המתנגדים ואינו מסתפק צספרי גדולי החסידים (וכאשר שאלת את החסידים מדוע אין כ"כ ת"ח אצלכם, הם ענו ואמרו אצלנו העיקר זה הצנע לכת, ומדכ זו של הצנע לכת עדיפא ממעלת ת"ח והאכירו שעיקר גדול הוא בחסידות הצנעת לבס, וכן כבן שואל אם חסידות הוא הצנע לבס מי יותר כולך על דרך החסידות, החסידים עצמם או המתנגדים צא וראכ כמה רעש ופרסום עושים החסידים כשהם צונים בית הכנסת או איזה שיכון (עלם השיכון הוא גם העמולה מפלגתית) איך נראת חתונת בן אדמו"ר כמה תאורכ עם כל מיני צבעים וכתרים, האים כרצ אליאשיצ או רש"י אוירבך או' כרצ קופלמן ר' דוד פוברסקי, או משפחת סולובייציק ר' ייסים קרליך או ר' חיים קנייבסקי או ר' משכ פיינשטיין או הסטיפלר או אפי' חת"ח צכולל חז"ח או פוניצ או מיר או ר' ברוך רונצברג או ר' מרדכי כבן מסלבודקא או ר' ועלויל איידלמן אינם עולים על דרישות החסידות של הצנע לכת, האים היו פעם אורות צבעוניות על ישיבות פוניצ מיר לייקואד בית התלמוד וכו', האים היכ מעולם איזה תכונה עם אורות צבעוניות צחתונתם של בני גדולי הדור ולעומתם צלו ויחנין סקויער וכדומיהם כמה פרסום ורעש גדול יש עמבם כרי הם מלויים את אדמונים צמוש"צ צתופים וצמחולות, ובלפידים איני מדבר כצר כמה מושחת יכול האדמו"ר לזמות שמנעוריו כשכוא מטופל צתופים וצמחולות, אך כיון זכ תועלת המפלגה כי הכמון מתלבב מזכ וכ"ש נשים וקטנים חכו

משאיר רושם חללם לזמן מרובה, אם כבר מדברים על שיכון כמב רוח ואויר הם עושים מכמב בנינים, האים לייקואד או גייטסכעד או בית התלמוד, או טלז או בלטימור או קרית ספר שכם לא קריות חלא ערים שלימות עשו אחז פרסומת בקול רעש גדול, ומדובר בעירות של תורה בישראל בדיקף גדול פה בלייקואד יש בנין לאזרכים מען נמוך בית אליכו אשר בו לומדים 1000 אזרכים, כמב אלפים לומדים במיר ונדחקים נתאר לעצמנו שאחז חסידות היה להם כזה כולל אחז רוח עושים מזכ, מכ גדול היה הפרסומת שלהם האים יש אחז ישיבה שיש להם לורך בנליג בכנסת כרי כל חסידות לריכה בנפרד, האים לכל ישיבה יש לשכת המושים נפרדת, ולכל ישיבה יש אזרכים תלמידי חכמים בראוים לביות מושיים אך מכ לא טוב באצ"ד עירוני אין כל ישיבה מרגישה לורך שיכוי לב לעצמם מושיים משלה, האים אין בלונדון או אנטרפן או טורונטו מונטריאל מספיק אזרכים מפויזז או מיר או תרון סלבודקה לעשות בכ"ג נפרד אך מכ לא טוב בבכ"ג עירוני והשוטים הג"ל לריכים כ"א מושיים משלהם, ניגונים משלהם, הכשרים משלהם, אי"ז חלא למען הפרסומת, ולמען ירא דע"ז לדגול במפלגה,

י"ט) הם שברו את כל קבילות ישראל, ושברו את כל סמכויות של הרבנים בקרב ישראל, גם חוג בני הישיבות הם שונים מחברי קבילה, וצויתר הרי רוצים של אנשי החסידות הם בעכ"ז כמו שאר חצרה החסידות, משא"כ בני הישיבות חונכו בבשקפה אחרת מבכ"ז עכ"ז הם יושבים שאין בקבילות וכפופים למרא דאתרא, נקח את עירי אירופה, יש קבילה לבני אשכנז ולחסידים למב הלטרכו לפתוח גור ובלז בתי כנסיות בשצילם בנפרד, האים בשציל לבגיד קונס "ברחמיו" לבד לריך בבמד"ר, אך כן כן בדברים שדברנו לו היה לחוג כזה חוכן רוחני אמיתי משלהם היה טוב להם להחפלה עם כולם אך מכיון שאין להם שום חוכן משלהם, וכל מהותם הוא רק המפלגה לריך בית מפלגה משני סיבות אי בשציל העולם החסידים שנמצאים שם לבד יגשרו מהמפלגה ושינית למי שצא מהחוק לשם נתאר לעצמנו שיצוא חסיד מא"י שכל ימיו הוא רק חי דבק באדמו"ר וזה היה כל ידועו, ופתאום הוא בא ללריך ורואה קבילה, אנשי חסד מתפללים ויש שיעורים, כרי יתכן שיחגג שמן בלבו שאין אפשר לביות שומר חו"מ בלי המפלגה, ומש"כ הכחם עיניו בראשו לדאוג שהחסיד האורח לא יראה שום דבר אחר ואין אין ידועת מבצעדי מפלגתו

כ) ננסה לנתח את החסידות למיניהם, אשר כל אחת דוגלת בעצ דרכה, האים זה דרך הלימוד מסוים, האים יש להם מהלך ביצמות או בסדר קדשים או בדרך לימוד הכלכלה או מכ דרכם בדרך עבודה כשי"ת מספרי תורתם איני רואה מאומה, וכבר שאלתי לחכמים ולא פירשו, ועדיין לא נחז דעתי האים הם הקפידו תמיד על שו"ע יותר מאחרים, האים היה להם בידורים במאות מעשיות, תפילין, מקואות, או בזכירות מאיסורים, האים היה להם היתר עיסקא משופר וכדוי האים דקדקו במאות כרי אפי' ארבע מינים לא היה להם עד לא מזמן שהמציאו אתרוגים משל עצמם, לא ישו בסוכה, ויותר מזה בשנים קדמוניות כרטיצו את המטה למי שישן בסוכה, וכרי מוראות כרי כל מהותם של סוכה וארבע מינים הכסתר בעומק המאות מרובת על בגלי וחסידים כרי כביכול כולו פנמיות מדוע לא עלה בדעת אף אחד מהם לנענע בהלל ע"ה שלא ידע בכלל מה זה תרומות ומעשרות, והאים עלה בדעת מי שהוא לעשר, האים היה צחור שבדליק נר חנוכה או שהרגיש חציבות ומשיכה למאות נר חנוכה עד שהרגיש בנפשו דחיפה לבדליק בעצמו, כרי אם היה אחד מדליק היו רודפים אותו עד חרמב בכמות, כרי דין מהדרין שכ"א מדליק לעצמו הוא דינא דגמי' ובראשונים מדוע תרדפו מי שמכדר, לבר מין דין האדמו"ר עצמו לא ילא יד"ח בבמד"ר זה לא היה דירתו ולא ישן שם, הם אף פעם לא צדקו בגדיהם משעטנז, אך בא וראה פתאום יש להם מעבדה עצמית לשעטנז, הוא הדבר שדברנו אין להם שום יחודיות מעצמם, היה לך מלומד גדול מזו, וכרי מלומד יוחר גרוע מהעדר כעוש בנביא על מלומד איום ומורא, לפי שהמפלגה הכתיבה על מאות מעשיות לא עשו ולא קיימו ואף לא יחידים, איך שייך שלא יהי' כמב יחידים בין ליצור כזה גדול שנפשם השחוקק לקיים מאות או נפשם יפחד מאיסור, פתאום הם גם לריכים הכשרים לעצמם בעוד שאף פעם כשרות לא היה בנושא שלהם, לבריסק שבאמת מדקדקים בצשרות בבד"ץ טוב אך ואין הם לריכים שחיטת לעצמם ולא להם,

כ) הנה הרוצה לדעת סדר קדשים טוב ימצא חפצו בצריסק, הרוצה לדעת יצמות ילך לרי נחום פרטוצין, להקיף סוגי לרי שמואל, לדקות בסדר לרי דוד פוזרסקי להשצון ילך לרי אהרן קוטלר, בקיטור לכל ראש ישיבה יש חלק בתורה שאפשר ללמוד ממנו, וכאן ככן שואל לאחז חלק בתורה לריך לילך לויחין, או בלז, או שאטמר, סקוור או גור, מה הם תרמו לשלשלת מסורת התורה, החרין הוא שום דבר לא כלום בייתי פעם בקראון הייטס 770

ושאלתי לחכמים שם כרי יש פרד"ם בחורב ויש לך דבר שאינו מתפרש עפ"י פשט ורק מתפרש בדרש, כמו"כ יש לך דברים שאינם מתפרשים בדרש אלא ע"י סוד, אך האים יש לך איזה נושא ביכדות שאינו מתפרש אלא ע"י חסידות, וניסו והעלו כל מיני נושאים והוכחתים ברור שהכול מבואר בספרי חכמי הדורות ואין לנו לריכים לחסידות שיבארנו, חכ כבר מדובר על חוכן חסידות, אבל בימינו זה הכול, מסחר בצער כחי ואין להם שום חוכן, אדרבה שאל חסיד מה חוכנו כ"א יגמגם בשפה אחרת או שזכ דבר רגשי ש"א להסביר וכו' וכו' זה רק כת מפלגתי העומדת ומתפרנסת מי"א דע"ז לכן יש להם מנהגים בלתי משמעותיים אשר הם דוגלים בזה בכל עוז, הם מקפידים לאכול אותם מאכלים שאכלו אבותיהם אותם לבוש ועושים מזה ממש פולחן, כגון בישיבות בליטא חצו כיפות גבוהות אותם ראשי בישיבות שהורגלו בזה המשיכו אף לאחר המלחמה בזה אך דבור שלאחר זה הלכו כיפות גבולות שקונים בחנות, כן לא ראו בכיפות דבר רגשי שרריך להמשיך את המסורה בזה, בודאי ראו בצורך להמשיך בדרך הלימוד ובלמוד המוסר אך לורת הכיפה לא תפסד מקום, אך אנשי הכת מחזיקים במקשמות בשטויות לכל כת יש כובע מיוחד, סוג גרביים מיוחדות, מה זה מסמל? נחאר לעצמנו חבורה שלומדת ספרי מהר"ל, וקבוצה אחרת הלומדת ספרי רמח"ל ספרי הגר"א באגדה, אשר כולם הם עולם מלא המקיף את כל חלקי השלימות האים יש מקום, שקבוצת מהר"ל ילכו כולם כובעים או גרביים מחאימות, וכן קבוצת רמח"ל או הגר"א בודאי שלא, אין הם לריכים דבר שיסמל אותם, החוכן הרוחני הוא מסמל אותם ומיידת אותם, אך אנשי כת החסידות מכיון שאין להם דבר רוחני כמיידת אותם הם זקוקים לדברים חיצוניים וקטנוניים שיסמל אותם להיו ידוע אין ביכדות מעיניות כלל וכלל בסוג כובע או גרביים אין לזה ביכדות שום מקום כלל וכלל גם הראשונים והאחרונים לבשו וגרבו כמנהג המקום, ענין תלבושת כיח מלוי אלא גלחים ובישופים וקרדנלים למניהם אך לא ביכדות, מה שמענין מאוד תלבושת הם לריכים כמו לפני מאתיים שנה אך בחיי יום יום יש לאדמורים הלוקסוס של שנת האלפיים, ברי הדבר שהמאכלים היו מנהג המקום שהיה זול ומלוי וכן הלבוש, לו היה חסידות מתחילת מייחסת באמריקה כבר היה מאכל חסידי פירא וקטשופ, וכובע של קאצוי וכמה אולת וטפשי הוא לקחת דברים טפלים ולעשותם עיקר, הם גרועים מהספרדים אף לספרדים היה מנהגים בלבוש ובמאכל אך האים עשו מזה עסק וכי הם קידשו את החומום וכי כל מאכל שלהם רומז על ענינים שמימיים, (גם מעניין שכל מאכל חסידי שבו רומזים ענינים הם גם מאכלים טעימים רווי שומן, וכי א"כ על מי נאמר פת במלח תאכל?)

כ"א) ובצרכות מ"ד מדרך על המליח ופוטרי את הפת, זה הכלל כל שהוא עיקר ועמו טפלה מדרך על העיקר ופוטרי את הטפלה, וכבר עמדו בזה מה מאי כלשון זה הכלל, (עיי בחוס' רע"א במשניות) והאמת יורה דרכו שזכו הכלל בכל החורה כולם וכלל ביכדות, אין שני עיקרים, יש עיקר אחד, ועמו נגזרים הטפלים יש דברים שחסידיים שמו עליהם דגש, אך לריך לדעת כמה משקל יש להם אם זה עיקר ביכדות או טפל, מן הרב מצרים הקפיד על זקן וזניו לא גלחו כמו"כ הקפיד על הכפתורים שיכיו ימין על שמאל, אך הוא ידע איזה משקל יש לזה, חתנים לבנותיו היו מגולחים, והוא העדיף חתנים שידעו ללמוד רש"א מאשר זקן, והאל חסידים לא נחמו לעבור לפני התיבה למי שאין זקן, או למשל אלא חלק גדול מחסידים לא נחמו לעבור לפני התיבה מי שלוש בגדי אמר הם עברו פרופורטיב גם בדברים יותר רגזניים, וכבר ידוע המשל שאחד קלע את כל חליו למטרה על הלוח המיועד לזה וכאשר נשאל איך קלע את כל חליו למטרה, ענה שמקודם ירע את חליו על הלוח ואח"כ סימן את העיגולים מסביב לחיאים, אותו דבר זה עם החסידים כרי מדרגתם ומעלתם הוא רק עפ"י שיטת החסידות, כשרעק"א או הוודצ"י או אחד מחכמי המסורה, מעידים על אחד שאדם גדול הוא כרי לנו עדות שהוא אדם גדול, אך בודאי א"א לקבוע ע"י מי שהוא יולר מה הוא חשיבות וגדלות, למשל כאשר אנו דנים מה עדיף תפלה בזמננו בלי הכנה, או תפלה שלא בזמננו בלי הכנה, פשוט בדבר שמי שכת תורתו מכרעת בעגונות יכול גם להכריע בזה, אך מי שגדלותו הוא רק נכונה אם הכנתו שהוא מתפלל עם הכנות נכונה, כרי בודאי אין לנו יכולים לסמוך עליו ופשוט

כב) יסלח לי כת"ר על שבחתי וינחתי מהשורה אכן האמת מכאיבה לפעמים וגם לי היא מכאיבה לא קל היה לי לשלול את האדמו"רים אך מכיון שהם עומדים בסחירה עם חכמי הדורות אשר את תורתם אנו למדים כרי כבר הביא החז"ר את התוספתא שכאשר שני עגלות נפגשות צמשהול נר ויש מקום רק לאחת לעבור תדחה הטעונה את שאינה טעונה והניי בזה עם עגלה טעונה במסורת לכל אורך הדורות, ואף שיחכן לו יתגלגל מכתב זה לקורא שמחמתו לא ישתב את ייני יודעני ברורות שהשגת אריה והוודצ"י והגרע"א והקאז"ר ורי יומן אייבשיץ

והבית מאיר והגר"א והנתיבות וכו' ישנו מייני
ואגב כלל ישראל מוכנים בתורה עם קשקש עורף, וכאשר שלח הקב"ה את משה לישראל במצרים שאל ואם לא
יאתנו לי, נחאר לעצמנו שאחד מאדמו"רים הן של זמננו והן מזמנים קדומים יאמר בטיש לציבור דבר שיהיה לו
גילוי שהקב"ה אמר לו לומר האים יסתפק אחד מלממין, ודי בכערב זו לקצוע מכו לורת היכודי האמיתי, האים
הפתי המלמין לכל או האים בביקורתי האינו מלמין בקלות, הרי הם מתפארים בתמימותם של המלמנים לכל
דבר, והרי אנו רואים בכל הפסוקים את אופי של כלל ישראל וזהו לורת היכודי האמיתי

כ"ג) באמריקא ומסתמא כך החוק בכל העולם מי שלא השתלם ברפואה ועבר את כל הבחינות כחולות, ונותן
מרשמים רפואים מקבל מאסר להרצב שנים, כמו"כ מי שלא עבר את הלימודים והבחינות להיות רוקח בבית
מרקחת וכוא מוכר תרופות ג"כ דינו למאסר, והסבר פשוט בזכ כי הרי הוא מזיק לציבור ומסוכן לציבור,
שונה בדבר באדמו"רות לא לריך להשתלם ולהתעלות כל מי ומי יכול להיות אדמו"ר ולקצוע הכבדות) אף נוסחאות
התפלכ כמעט לכל חסידות יש מוסר שונה בתפלה לקרוא קויעל להכריע בדיני נפשות לעשול או לא לעשות
ניחוח, בלי שום פיקוח אף אחד לא עמד על דעתו, אם הוא בעל מידות או יר"ש, וחסידיהם סילפו את המושג
אמונת חכמים במקום להאמין בעצם החכמה, לריך להאמין שהוא חכם, והאמת הוא שאלל החסידים מי שאדוק
יותר באדמו"ר הוא חשוב ומכובד יותר בחברה, ואשרי מי שזכ לקירב מהאדמו"ר זכ שוחד לא קטן, אך זכ
כמו הסיפור של בגדי מלך הערום, שכל אחד מתבייש לומר שהאדמו"ר ערום כי אם יאמר כך הרי הוא אינו
מלמין "במשעבד" מספיק שילד אחד יאמץ המלך ערום, ואח"כ עוד אחד יאמר וכן הלאה ואזי בועת הסבון
יתאדב מעצמה, בנתיים עדיין יש אדמו"רים שקשורים לדור העבר עוד מאט מגדלי ויזנילר ואהרן מרדכי בלזר ומי
מדבר מה שיהא בסטמר ואז ברור שהחסידות בפשיטת רגל מוחלטת ואזי לא די שאמונת החסידות מתרופפת
באשר בורגלו שכל רוחניות תלוי על בלי מה האדמו"ר אלא אף באשיותם אין הם רגילים להתלעות ואזי החסידים
יאבדו ללם ודמות,

כ"ד) גדולי הדור מהדור הקודם לא לחמו נגד חסידות, משום שראו בחסידות שותפים למלחמה בהשכלה (כך
מקובל או מכח"ה או מבית כלוי) בא נראה איך לחמו עולם הישיבות בהשכלה ואיך לחמו החסידים בהשכלה,
בעולם הישיבות לחמו ע"י שני מישורים או ע"י לימוד התורה אשר התרוממו לגבחות כך שכל חכמת ההשכלה
נהפך לקטנות והרי כל הישיבות בליטע ללא יולא מהכלל היות עניות משועת ועכ"ז כמעט לא היה שאיפה לנטות
להשכלה אף בשביל שיכי פרנסה, כמו"כ ע"י תנועת המוסר וביינו כנגד תאוות גאות ההשכלה, הם הרימו את
השכלה דרכי כי כמו שצטבצודקה הרימו על גם גדלות האדם וצקלם ע"י עומק פילוסופיה דרכי האמונה
וכוחות נפש האדם, וצטבצודקה חתה שיהי רוח נושבת מהבולשציקים למכפכה, הם עשו מהפכה לפחות ישיבות
ובלתינו נפש האדם, וצטבצודקה חתה שיהי רוח נושבת מהבולשציקים למכפכה, הם עשו מהפכה לפחות ישיבות
וינטרלו אותם מכל חכמה ומדע עד אשר אין הם מסוגלים להשכלה כלל, כאשר לא למדו כ"ך (ועוד נבאר לקמן
מכו הסיבה האמיתית שלא למדו כ"ך) האים הם מצינים בכלל כ"ך האים ישע"י או ירמיהו או איוב האים הם
יכולים להבין אפילו את הלשון כמו"כ בחינוניות כאכילה בידים ולנגז את החוטם עם השווול כ"ז עשו כדי שלא
יהי אפי' מסוגלים להשכלה, פשוט עשו אותם שיכי אינם בני תרבות, והאים לזאת יקרא מלחמה בהשכלה,
האים ללמאם את המוח והשכל, נקרא מלחמה בהשכלה, משא"כ בישיבות שראשם היה פתוח וכליכותם היו גאות
ומתוקנות ועכ"ז לא נטו אחרי ההשכלה אחרי שזכו לטעום טעמה של חכמה אמיתית כ"ה חכמת תורתנו
ואמונתנו, לזאת יקרא מלחמה בהשכלה ובדברים פשוטים, כל לורץ ישיבה מסוגל להתווכח עם חילוני וכלבוכיח
את אמונתו, תלמידי ליקואוד מלאו כל מדינה בארצות הברית בכולל וקירבו אלפי רחוקים וכן כל ישיבות של
בעלי תשובה בא"י הם ע"י חניכי הישיבות (ומה שהורכ ואמונה יסדו לבעלי תשובות זכ רק לראוב וכו' חסיד
בלז יכול להוכיח יבדות לחילוני הרי כל המרצים שלהם הם חניכי ישיבות ליטאיות רק כמו שכם לריכים ב"ד
לעצמם הם לריכים גם שיכי להם ישיבה לבעלי תשובות שלהם אך כמה מלחיק שכם יסדו ישיבה לבעלי תשובה
זכי הם יודעים כחרי או שאר ספרי מחשבה ביבדות כל יסוד תורה ואמונה הוא לראוב) עכ"פ לא לזאת יקרא
מלחמה בהשכלה למנוע מלגשים תרבות, נראה אותם בני תרבות אם הם מחוסנים מהשכלה, תוסב לנתק אותם
מהמפלגה ותהגר אותם לקריק ותראה אף הם עומדים על רגליהם ביבדות,

כ"ה) ואף קבר הקברון מה שחסידים לא למדו כ"ך וכו' יאמרו לך או משום שהמשכילים שמו דגש עליהם, או

משום שיש דברים שאינם מובנים כדוד ובה שבע ושמשון הנזכר, הנני להכיר לך ששקר ענו כך, חדא כ"ז טוב
לנפירי הבחורים אך מדוע אחרי שמלאו כריסם צבצר ויין לא למדו נ"ך וכי פגשת חסיד בגיל העמידה היווע
נ"ך, ושנית כל מי שלומד נ"ך עם מפרשים שואב יר"ש איתנה מזה, הרי לא נכתב אלא נבואה שהולכה
לדורות וא"כ מוכח להדיא שצריכים אנו גם בדורנו לנ"ך כי הרי נכתב לדורות, אך אומר לך מדוע שללו אח
לימוד הנ"ך א) באמת בשביל כמו חטא דוד ובה שבע וכהנכ אך לא משום שחלילה יכנס בדעת הציבור כאילו דוד
חטא, אלא שמא יבהירו אחרי האדמו"רים הרי האדמו"רים נשמותיהם לא היו בחטא אדם הראשון והם
מושלים לגמרי מהי"ר (על מהר"א מבזל אמרו שביא"ר שכן ממנו בלי משים אמרו עליו שהוא בעל מוס ללא
תקנה ודו"ק בלי מלחמה כיצד אין מקום לגדלות אך טפשים אלו כבר איבדו פרופורציה אפילו איך להגזים) ואם
ללמדו שדוד המלך חטא הרי שייך חטא אף בגדולים וא"כ הרי שייך גם באדמו"רים חטאים ויבואו להרבה אחרי
האדמו"רים, והשנית כל תוכחה הנביאים תואמת עם חביעת בעלי המוסר, כספק מלא סיגים זהירות בממון
חבירו, נגד יראה מלומד למד לי רוב זנחיהם וכו' המבט הנבואי על יר"ש הוא בהחלט לא אותו דביקות של
החסידים יש הרבה דוגמאות אך נלאהי מפורטם,

כ"ו) חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם מימות אדם הראשון עד סוף בבריאה לא היו שני אנשים שוים והאדם
עולם מלא עם אלפי רגשות, מחשבות, וכל אחד צריך לעלות ולהתעלות לפי מה שהוא, ובשור"א א"א ליתן לשני
אנשים אותה הנכונה והנה בשבת ס"ג מאי דכתיב שמה צחור וגו' והלך בדרכי לנך ר"ל אמר עד כאן לדברי
חורה מכאן והלך למעשים טובים, וברש"י שם והלך בדרכי לנך מכ שכלבך לפי ראות עיני יסוד גדול קפול
בדברי רש"י עבודת האדם יהודיית מעלמו ומחור תוכו ילמד את דרכו, מוראות למדנו מהגר"א משלי י"ד ב' הולך
בישרו ירא ה' כי כל אדם צריך ללכת בדרכו הצריך לו כי אין מדות בני אדם שוים זל"ז וביינו לשון ישור היושר
שלו עצמו, ובדרך זה ציאר בהמכר"ל באצות פ"ג י"א כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו מחקיימה, ודייק
דבול"ל כל שיראתו מן החטא קודמת לחכמתו, ואסבירא לה שכל אדם מוכן לחטוא ואין זה בדיון אלא כל שיראת
חטאו וביינו שכל אדם יש חטאו המסוים לו וצריך לפחד מחטאו המסוים לו וכאשר יראה זו קודמת לחכמתו היא
מחקיימה ביאור הדברים כי כאשר הוא הגיע אל עצמו הרי נגע בפנמיותו ואזי יש לחכמה קיום, וכן כן דברי
הר"ם כידועים צפיה"מ בסוף מכות ר"כ הקצ"כ לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות כי כשיעשה
אדם מצוה אחת בשלימות לשמה באצב כנה הוא זוכה בה לחיי בעו"כ, ובשביל זה הרבה הקצ"כ מצוות כי
היות שהמצוות רבות לא ימלט שלא יהי אחד מהם ע"ד השלימות עיי"ש ויש להוסיף שמתוך תרי"ג מצוות יש לו
לאדם לפי חכונתו להגיע לשלימות מצוה אחת, וכ"כ באמונות ודיעות לרס"ג מאמר ה' אך בעובד שיחד מצוה
אחת, וג"כ זל"ז עד"ז כיון שצני אדם שונים בחכונותיהם לפיכך יש מבחר של מצוות ועיי' בהקדמת השב שמתחיל
שביא דברי הזוה"ק ח"א דף רל"ב שחב מים מצורך ונזלם מחור בארץ דעיקר ירידת הנשמה לעולם להיות
נובע מצורו עצמו וכביא מהמכר"ל דמי באר קרויים מים חיים דנובע מעצמו, וסיים דברו ויפה באפיו נשמה
חיים בחינת באר חבו הנשמה חיים חבו אלה המצוות אשר יעשה האדם וחי בכס עיי"ש, הרי לנו שעיקר האדם
מה שנובע מעצמו, ועלם הדבר של הכיחות והמפלגות הם היפוך מעבודת היחודיית לאדם לפי חכונתו בכת זו
כולם טועמים טעם בשבת ובכת זו כולם קנאים ובכת זו כולם בעלי מוחין וכו' וכי יש לך מלומד גדולה מזו,

מיסודי הדת והאמונה שניתנה בחירה לאדם וכפי שמצוה צר"ם צפ"כ מהלכות חשוכה, ובחירה הוא עד
המדריגות הגבוהות ביותר וכמש"כ הר"ם שם בה"ב אלא כל אדם ראוי להיות לדיק כמשכ רבינו, מדובר בכל
יחיד ויחיד, אלא החסידים יש שני סוגי אנשים, הצדיקים ופשוטי עם אין זה משנה אם אחד מפשוטי העם (לפי
דבריהם) יעפיל לגבוהות, עדיין הוא מפשוטי עם ולעומת זה הצדיקים אף אם הוא קטל קניא מ"מ הוא מסוג
הצדיקים, וכל הסיכוי של הפשוטי עם לזכות למשהו הוא עיי' שיחצק בלדיק, רעיון זה סותר את מכות הבחירה
אשר בנין דתו עומד עליה, בכלל המושג לחלק לשני חלקים לדיקים ופשוטי עם וכיאלו שאין דרגות צניותה הוא
מסולף הרי יש רצות מדרגות בין הפשוט לדיק ובין הצדיק לדיק יותר גדול וכ"א לפי דרגתו ועמל נפשו הוא
נמדד,

כ"ז) משום מה יש רועם שחסידות אף בימנו עוסקת בפנמיות החורה והמצוות, להוי ידוע שאין פנמיות אם
האדם בעצמותו אינו פנימי, ויסוד ההכנסה לפנמיות הוא ע"י לימוד החורה, אשר היא עמוקה מארץ מדב וככל
שהאדם יתעמק ברש"א הוא יעמיק וירחיב את פנמיות נפשו, ואזי יעמיק גם בפנמיות קיום המצוות, אך כאשר

האדם שטחי בלימודו הוא גם שטחי בקיום ומאווה, החז"ל אמר למישהו האים תחשוב שלימוד קבלה יותר קל
מנגלה, אך מה שחסידים עושים רועש כאילו חלקם בפנמיות כי הם משתמשים בלשונות השגורים בפי העוסקים
בפנמיות, וכאשר הם אומרים לשם יחוד לפני מולת מתקבל הרושם כאילו הם באמת מצינים מבו יחוד שכינתא,
או אמר בשבחין וכו' וכל הכמון אף הפשוטים ביותר זמרת חיבות קבלה שגור על לשונם אך האמת הוא שמי
שבאמת אינו מבין בזכ עדיף שלא יתעסק בקדשים ויציאם לחולין, וכרי על מעשה גשמי של קיום מלכ ששכר
מלכ בידו גינו את המלומד, כ"ש על מעשה חיקוי שרץ לנבוע מעומקה של מלכ אשר אם יעשה מלומד לא
עלתה בידו מאומה, כי מליאותה בחפלא היא פנמיות ולוי זאת אין בידו כלום ואדרבא הוא מגשם את הפנמיות
קח למשל את האושפיזן אשר כל מי שבב רוחו יודע נאמנה שאחרי ימי דין ורחמים מתעוררים שבע מידות כל
יום בימי הסוכות, והמה מגישים בירכ למי ששמו כשם האושפיזן, מי שאינו מבין באושפיזן עדיף שיסתלק
מלעסוק בזכ, עד לא מזמן חסידים אף לא קנו ארבעת המינים בשביל נענועים וכרי נענועים פנמיותם קרוב
יותר להשגתו, מאוד קל לזמר שעוסקים בפנמיות כיון שזכ דבר שא"ל לבקר אם זה נכון או שקר, וכן מה ששם
מחיימרים שהם עוסקים בקדושה ובטהרה, גם זה אין לכוזח כי זה דבר המסור ללב, וא"ל לבדוק, אך דבר
אחד ברור מי שעוסק ויוגע בחורכ הוא ממילא קדוש וטהור וכמש"כ הרי"ם דאין יצר עריות מתגברת אלא בלב
הפנוי מן החכמה, וכאן המקום לומר שגכן שדרך בלימוד הכנוג מן חוגי החסידים עוד מדורות קדומים,
פלפולים וחידודים, אשר כ"ז הוא לימוד מקופיא, אין בלימוד הלכ ערוב מונחת מיכ"ר, אך בלימוד הכנוג
בישיבות, או דרך בלימוד של החז"ל או הגרי"ם ה"ה הודרת לעמקי השיתין, והמוח יגע, עד שמלפף את כל
שמעתי ממורי הגא"מ שך שליט"א שמי שמושהח צמידות לא שייך שיצין בלימוד, והוא יכול לכוזח למושהח
שאינו מבין בלימוד, וכן שמעתי מהאדמו"ר הגרי"ם רחובסקי זצ"ל שמי שחסר בדרך ארץ, והוא מחוסר עדינות
הנפש, ברור לו שאין הוא מבין את השיעור, ואף שהוא יכול לחזור על השיעור, מ"מ אין הוא יכול לחוש נועם
בסברא, ובאמת בדברים פשוטים כרי סברא אמיתית (הנלמדת בדרך בלימוד הכנוג) היא כ"כ דקה, כ"כ
עמוקה ולא שייך שאיש גם יחוש אותה, וכרי העדר קדושה היא גסות
זאת ועוד וכי קדושה הוא רק בשמירת הצרית הרי קדושה כוללת כל חלקי קדש עומך צמותר לך, הבט נא אותם
במאכלם, הרי כל מהלכם מושתתים על כביכול קדושת הצרית, וכי יש לך זוללים וסוצאים גדולים מהם, איני
מדבר כבר על הכמיות שאוכלים בסעודות שלהם, אלא אף אופן אכילתם כחיותו יער, וכי יש קדושה לחלצין, לא
ולא! בשום אופן לא שייך דבר כזה, כל הדוגלים בזכ אין להם שום מושג בקדושה, קדושה כוללת כל חלקי קדש
עומך צמותר לך וזה רק שייך ע"י חלחות אור הנפש המדוונת באור עמלך של תורה, כי האור מהפכת גשם
לרוח, כמו"כ אין להם שום מושג בכוחות נפש האדם, נפש האדם אינה מתחלקת לחלצין, או שהאדם מבצר את
נפש המשכלת, או את נפש הבהמית ולא יתכן שצדצר מסוים יכ"י קדוש ובשאר הליכותיו הוא יכ"י פרא אדם, חוץ
מאשר שיטה זו משוללת מכל וכל מדרך היכדות אשר מלאת קדושים חכעיו נאמנה בקום ועשה, והרי כ"ג
ביוכ"כ מלכ להיות נשוי, וכדרך לפרוש מאישות הוא דרכו של אריסטו אשר הרמב"ן הכה על קדקדו, וזהו דרך
הנצרות, וע"י ציומא נ"ד בשעכ שישראל עולים לרגל וכי הכרובים שהיו מעורים וכו' ראו חזתכם ושם צע"ז
כאיש המעורר וכו' בשעכ שוכנסו נכרים להיכל וכו' יעסכו בדברים הללו מיד החילום, הרי שהשקפה זו היא
השקפת הנכרים וכן אמרו מי מנה רביותיהם של ישראל ועל דבר זה נסמית עינו של אותו רשע זה היחם השקפת
בלעם, ובדברים כ"כ פשוטים עד שאיני רואה לורך להאריך בזכ, אך מכיון שיש רועש בעולם כאילו הם חדורי
קדושה וע"י רועש זה הם עשו מסיון לכתם ראייתו להזכיר שאין כאן לא קדושה ולא טהרה ולא יבדות, אלא
השקפת הנכרים שכבר קדמוהו בלעם הרשע

כ"ח) ולסיכום הענין, מה שמוגע לדורנו ברור שחסידות הוא דבר חילוני ורק חברה ליבורית, בצורת קיבוצ וחוץ
שמסגרת זו נקבעת ע"י הרוב של הציבור וממילא הבינוניות נכפכת לשיטה לבתחילת קיום המאווה נכפכת לדבר
של מלומד כי היא מחקיימת ע"י שכן מנהג הציבור ואין האדם בן חורין לנפשו ליתן לב דרור להפעלות אל על
בלי מלרים, ולדגול במפלגה בלי מלרים הוא נשיית הנפש שהוקבע זה יצא דע"ז, הרי החסידות אף במקור לא
החילניות שהושרש בימינו הרי היא מוטלת בספק כיון שרוב רובם של גדולי ישראל אשר מפיכס אנו חיים התנגדו
לב נחרצות וכרי גדולי ישראל אלו חוץ מאשר מפיכס אנו חיים הרי הם חכמי המסורה כיון ששם לא חידשו דבר
וכם המשיכו את מסורת התורה והמאווה מימות רבינא ורב אשי, ובנו את המסורה, בא"ל ובחז"ל הרי רוב
בנין הישיבות הן הישיבות הלא חסידים והם פזורים בכל העולם כולו, עד מקסיקו ואוסטרליה ומי הם ראשי

השיבות שם, ומי שסובר שכלימוד התורה לבד א"א להשיג שלימות הוא משום שלימודו מקופיא, ולא כגיש
לגשמת הסוגיא הרי מבואר מהגר"א שאף לתורה גוף ונשמה, וכל מי שטעם נופת לוף עומק בסוגי מרגיש
בעליל מש"כ מרן החז"א שאפשר לו לאדם להיות כמלאך לרגעים וכל חלוות בשמים חולפים ונמוגים, והאמת
הוא שכל מקומות התורה בעולם על יסודיבן נבנו ע"י ת"ח היחידים שעמלו בתורה זכו ע"י איכותם לכמות,
הגר"א קוטלר ע"י קונטרס זיקה את כל אמריקת בוא וראה כמה מדינות בארצות הברית פזורים שם
כוללים מלייקואוד וממילא גם מוסדות חינוך, הרי עוד לפני שירד מהספינה כבר תכנן בנין כולל, על אף שהיה
טרוד והתמסר לועד הכלכלי, וכל השבוע היה טרוד בשנות המלחמה ולאחריה במשך השבוע ככלכל ורק ביום
חמישי בלילה הוא בא לליקואוד ומסר כמה שיעורים וכמשך ביום שישי וביום שבת אף על אף שצטט הגר"א
קוטלר התמסר באמירה שיעורים ליחידים הללו הגר"א קוטלר הן ביחידים והן בכמות שכל תורת אמריקה
כמעט זקופים לו, מי מדבר על חינוך עממי שרצות ילדים קיבלו חינוך דתי בא"י לזכותו, ומבאדמו"רים
שהתמסרו לרבים יש להם את מוסדותיהם המקומיים ועוד כמה מוסדות מפחרים בעולם, הרי אומר שאור
התורה של עמלי עיון התורה מזרחת למרחקים יותר נרחבים, כך לדוגמה את הגר"א ובו הגר"א שישבו בפניה
לנועך ומסרו שיעורים ליחידים והן הן ערוכת כלל ישראל, הרי כל כלל ישראל לומד ושוחק את דבריהם וכמה
מאות ישיבות וכוללים מיוסדים על פיהם,

כ"ט) ובספר חובת התלמידים להגב"א מפיאסענא (שהיה מורס מעם ובעל דעת צמושג עליון בימי הזעם
צפולין כאשר זקני ר' אברהם כנדל החזיק בבית מסחרו אדמו"רים כדי להלילם מיד האוררים הוא היה צניכם
וזקניו נחפעל ממנו) כתב צפ"צ כתב ח"ל וא"ך יוכל הרי להכחיש את הרי הבט נא וראה האם מחנה החסידים
אשר בכל דור ודור עניים מלומדי תורה מאשר שאר מחנות בישראל ע"ש, ובמחילת כבוד הדרו, הגם שהיה
הקדוש מספנא חכם ארזים, הוא לא הכיר את ליטא ורוסיא, את גדוליה שהיו אף בדורו, האים היה אלל
החסידים ר' יחזקאל לייב דיסקין בבית כלוי חפץ חיים, או ר' חיים עוזר, אור שמח, הגר"א והגר"א מצריסק,
החז"א, ר' יחזקאל חנקין, הערוך השולחן הדבר אברהם מקוצנה האפיקי ים הגדול ממינסק, ר' איילת פוניצער
ר' דוד קרלינר, ר' שיקופ, ר' אלחנן וסרמן, ר' ברוך צער, ר' משה מרדכי אפשטיין מסלבודקה, ר' אהרן קוטלר,
כרי בגליצא כמעט לא היה כלום וצפולין היה מתי מעט האמרי אמת האצני נזר ר' מנחם זמבא, וכרי פולין היה
פי עשר יהודים מאשר בליטא בכמות ומי היה בכוונתו, הרי אף היחידים שהיו לימודם לא היו צעומק כלמדי
ליטא, ולימוד שטחי אינו מרומם את האדם לגבוהות הם נגשו אולי בגוף התורה אבל לא נכנסו לגשמת התורה
ואף בדרוש שזכו מנת חלקם טינם אלל נמסלסלים גל על גל ולא רעיונות עמוקים וצנויים, אפילו כדוגמת ר'
חיים קנייבסקי לא היה אלל, ואם נעשה השבן מאחרי מלחמת העולם שמכל ליטא נשאר 2% ומפולין וכוונתו
נשאר הרבה יותר, הרי מגדולי החסידים נשארו האדמו"ר מסטמר בגאון מטשצין, האדמו"ר מצלן בנדקוהו
ולעומתם מיוצאי ליטא היה החז"א הגר"א ר' משה פיינשטיין הגר"א קנייבסקי, ר' יחזקאל פרלובין הגר"א
שמואלצין, ראשי ישיבות בית המלמוד ר' אהרן כהן ר' שמואל רחובסקי כרצ שך ר' דוד פורבסק ר' מיכל
פיינשטיין בני הגר"א ר' משה סולוציניק ר' קופלמן ר' אהרן קוטלר ר' איסר זלמן, הרב דסלר הגר"א ליינשטיין
ר' אליהו לאפואן הרב מפוניבז ר' אליעזר יודל פינקל (הרי כל יוצאי ישיבות מיר היו ראשי ישיבות בשיעור קומה,
וכל יוצאי חצרן יוצאי רבנים או דיינים, דודק נא ברצות הראשית מי הם המסדרי גיטין יוצאי ישיבות חסידיות
או ליטאיות בו בזמן שבתלמוד האדמו"רים הסתובבו באפס מעט היו כמה יוצאי יח"ל שידעו לטעם גמי צע"פ וכרי
יח"ל לא קיבלו רק עילויים, והישיבות בליטא קיבלו כל בחור והכדל בהבנת התורה בין יוצאי ישיבות ליטא
ליח"ל הוא בולט, ואין בזה מכ להתפלסף ברצו בוא עמי לבית עקד ספרים ונעבור בין המדפים מי הם המהצרי
ספרים ונראה ברור אלל מי היה העיון האמיתי בסוגיות, כמו"כ נעשה סיור בין הישיבות והכוללים ונראה
הבין לומדים ויבין מסתובבים, כל זה הוא מילתא דעבידא לגלוי, ואף בישיבות החסידיות הרמ"ם הן או
ליטאים או שלמדו בישיבות ליטאיות, משא"כ הטבחים המבשלים אף בישיבות הלטאיות הן חסידים,

ל) ואחרי כן אדם דע לך יסוד גדול, הנה אי צח"ל הקצ"ח איסחכל באורייתא וברא עלמא, וטעמי האדם
מוחאמים לתורה, וכמו שכל הבריאה מתאמת לתורה בודאי גוף ונפש האדם שהם נזר הבריאה מתאמת
ותואמות את התורה, ואם התורה קצעה זמני תפלה, ממילא נקבע בטבע האדם שעיכול מעיו ועשיית לרכיו
מוחאמים לזמני תפלה, ואין שום תירוק שהאדם עדיין אינו מוכן בנקיות, מלבד שהם סותרים את עצמם, אם
בבוקר אין הם מוכנים לתפלה, בגלל נקיות המלחצר במשך הלילה, מכ יענו על תפלה מנחה וערבית, ומכ יענו

על הדלקת נר חנוכה שאינם מדליקים בזמן הלכתחילה בשו"ע וכו' מדינה דגמרא, כרי הם עושים את החורב
 פלסתר, ושוב הם היו אנשים גדולים וכוונותיהם היו רצויות, אך אנו צריכים לדעת שאין לזר מדברי השו"ע
 כמלוא נימא, ואם רואים גדול הנוכח נגד שו"ע מחויבים אנו עפ"י החורב והמסורב לקצות צורות שחורב
 נלחית ולא חביב מוחלפת והנהגת הגדול אינה נכונה, והנהגת הגדול לא אלימא מהא דצרכות שחרוב הוכיח
 ואמת המים ובה קול הוכיחו ולא השגיתו. בזה והלכו אחרי הכוראכ המסורב, ואם יאמרו לך כל תירושים
 שבעולם כהכנות וכו' צריכים לשאול לגדולי הפוסקים (ובאמת בלי הכרעת הראשונים וטור והשו"ע א"א לקצות
 זאת) מה עדיף מצד בלי הכנה או מצד ככנה עם הכנה, ואין אדם אף שיבי גדול מאוד אינו יכול
 להכריע נגד הראשונים והטור והשו"ע חת מליכו בזה הכרמל למיגדר מילתא ותורתו תורת המעשכ היא ואם
 יכוון האדם בתקיעת שופר כל כוונה האר"י ואין שיעור תקיעותיו תואם עם השו"ע לא עלתה לו מצד וביטל
 מצות עשה ויהיה מי שיכא, ואם יאכל כזית מלה אחר חצות ביטל מ"ע על אף כוונותיו השמיות, וכן בזמני
 חפלה וק"ש ולקמן באות ל"א נבאר שאין תורת הסוד והנסתר חלק מחודש ונפרד אלא היא העמקה לפשט, ואחרי
 שהאדם העמיק לנסתר כרי הוא רואה את זה בפשט וא"כ בודאי שאין שייך לומר שבעלי כרי אינם משועבדים
 לסעיפי הפשט של השו"ע כח לא יתכן שהנסתר והפנמיות יסתור את הפשט, וכ"כ הוא ביחידים אבל העושים
 מזה כח הנוכח לכתחילה כרי הם כריפורים הדוגלים ביכדות בלב, אך כאמור אף ביחידים אינם יכולים להפטר
 שאינם יכולים להתאים עצמם לזמנים כי החורב ניתנה באופן שהגוף האדם עולב עמו בקנה אחד כי כרי
 איסתכל באורייחא וברא עלמא וע"כ בריאת האדם הוא עפ"י החורב והדברים יגיעים, נקח לדוגמה בית טפלה
 ריפורמי שצאים כאוטו בשבת להתפלל וכאשר נשאל את הרב כריפורמי האם לא עדיף שאנשי קהילתו ישבו
 בביתם ולא יחללו את השבת בנסיעתם לטמפל הוא יענה שמצלי הטמפל לא יבא להם שום זיקה ליכדות, במושכל
 ראשון הוא טענה לא מופרכת, אך הטעות המרה היא בכפליים, א) אין הראציי עו"ד של הקצ"ה הרבש"ע קצת
 את הכלכות ומיני לא חזק, ואין לנו לעשות חשבונות של השלכות, ב) מי יודע מערכות המצוות והלאוין מה הם
 השלכותיהם הן בעלמא דידן והן בעולמות עליונים, הן בזמן הכוכ והן בטווח הרחוק, ויפסד המשיל החכם למלך
 ששלח את השר הראשי שלו למדינה אחרת בשליחות למלך אחר וזה אותו לבל יתפשט צפני המלך הני"ל, השר
 הבטיחו לקיים את פקודתו, והנה השר נסע בשליחותו ושהה כמה ימים אצל המלך הני"ל, ביום האחרון לשהותו
 לפני שובו שאלו המלך מדוע יש לו גבנת על גבו וכשר נשתומם ואמר שאין לא שום גיבנת אך המלך נתעקש שיש
 לו גיבנת, לאחר שנתארך הויכוח אמר לו המלך למח נתווכח על דבר דאיכא לצירורא פשוט ואחרי כך השר חזר
 שמלכו הזכירו לבלתי להפשיט וסירב להפשיט, והמלך הבטיחו אלק זכובים אם הוא יתנאה להפשיט אך השר לא
 הסכים ואז המלך העלה את הסכום ועשרת אלפים אמונים השר נשאר נאמן למלכו ולא נתנאה המלך העלה את
 הסכום עד למליון ואז עשה השר חישוב את המליון אוכל לתת במתנה למלכי ובודאי מלכי יתנאה להרוויח מליון
 זכובים ונתנאה לזכובים לא בודאי לא העלה על דעתו ובודאי מסכת דעתו שאתפשט ועי"ז יוכל מלכו לזכות במליון
 זכובים, ונתנאה לזכובים לא בודאי לא העלה על דעתו ובודאי מסכת דעתו שאתפשט ועי"ז יוכל מלכו לזכות במליון
 אם הוא התפשט וסיפר לו מעשה שכיב וכושע למלכו תשורב בסכום מליון זכובים, והמלך נתקף מה עשית
 כרי אני התערבתי עם המלך הני"ל על סכום של עשר מליון שלא תתפשט ועכשיו הפסדתי השעה מליון, והנמשל
 צרור מה נואלו אלו העושים חשבונו של הקצ"ה להרוויחו בו בזמן שאין להם שום מושג כמה יוכל רווח זה להיות
 הפסד פי כמה,

אך כמה שמשל זה נודק הנמשל עמוק פי כמה וכיה אפיקורסוס גמורב כרי המשל מדובר במלך צ"ו שיחנן שלא
 עלה דעתו שאם כלב יתן מליון זכובים הוא יותר על תנאו, והרי הנמשל מדובר בהקצ"ה שלא יתכן אצלו שום
 שינוי, וכן בחזרתו אין שום שינוי וזהו מעיקרי דת שזאת החורב לא תשתנה, ומח יועילו כל התירושים על חפלה
 שלא בזמנה אם האדם אינו מוכן להתפלל, או שיחפלה בלתי מוכן או כפי שהוא מוכן אך עכ"פ שלא יעשה טובות
 להקצ"ה לעצור על דברו כי אין הוא יכול לדעת מהו הטוב האמיתי הטוב האמיתי הוא מה שגילה הוא יחצ"ש
 בחזרתו חב ישתנה בשום נסיבות ולא יעשה טובות ולהתפלל רק רק בזמן שהוא סבור שהוא מוכן, מי החיר לו
 להדליק נ"ח בזמן שמתאים להסידיו לבוא ולגבצ שכך הוא פירסומא ניסא יותר גדול כרי הקצ"ה קצת בחזרתו
 מהו ומתי הוא פרסומי ניסא ולא בשמים היא כרי הקצ"ה בביע את רצונו צפי כמה מדליקין וצטושו"ע, וכן כל
 התירושים מה שמקציים את הכמון עם וכי לא עלה בדעת הרבש"ע מה יכ"י על הכמון עם והדברים יגיעים,

ל"א) הנה אנשי הכחות מתיימרים שהם זכו לפנמיות החורב והמצוות, ועל סמך זה הם מזלזלים במצוות
 מעשיות, וכמה חלי ולא קרקיין, כאילו שהם שני נדבכים פשטות החורב וקנמיות החורב, ישחקע הדבר ולא

יֵאמֶר, וְכִיּוֹן שְׂסוּגִיכֹּז הַכֹּסֶת יִפֹּךְ אֶתְחַזֵּק בְּקִיּוֹר הַכֹּסֶת הַרְאֵשׁוֹנִים וְכֵן הוּא בְּהִגְרִי"א שֶׁכֶּסֶד טֻמֵּן בְּפֶשֶׁט וְכֵן כְּאִשֶּׁר מְצִינִים אֶת הַסֹּד הַרִי בְּפֶשֶׁט מִחֲבֵר יוֹתֵר, יִסּוּי בְּרִי"ס בְּפִתְחֵהֶם לְמוֹי"ג אֲמֵר הַכֶּסֶם (מַשְׁלִי כִי"ה) תְּפוּחִי זֶכֶב בְּמַשְׁכִּיּוֹת כֶּסֶף דָּבָר דָּבָר עַל אֹפֶנִיּוֹ, וְצִיָּאֵר הַרִי"ר מַשְׁכִּיּוֹת הֵם הַתְּפוּחִים הַמְרוֹשְׁתִּים וְכִיּוֹן רֶשֶׁת מִכְסָּף שְׂדֵרְכֶם אֲפֹשֶׁר לִרְאוֹת מִכֶּ שְׂצַפְנִים אֲמֵר כְּמוֹ תְּפוּחַ זֶכֶב בְּחוֹךְ רֶשֶׁת שֶׁל כֶּסֶף אֲשֶׁר חוֹרֵיכֶם דָּקִים מְאֹד הוּא הַדָּבָר הַדָּבָר עַל אֹפֶנִיּוֹ, וְכִי כִי דָבָר שֶׁהוּא בְּעַל שֵׁי פִנים כְּלוֹמֵר שֵׁי לֹו פֶשֶׁט וְסוֹד רָאוּי שִׁיבָה פֶשֶׁטוֹ כְּכֶסֶף וְרָאוּי שִׁיבָה תוֹכּוֹ יוֹתֵר נָאֵךְ מִפֶּשֶׁטוֹ עַד שִׁיבָה תוֹכּוֹ בִּיחָם לִפְשֻׁטוֹ, וְרָאוּי שִׁיבָה בְּפֶשֶׁטוֹ מִכֶּ לְיֹוֹרֵךְ לְמַתְּצוֹן עַל מִכֶּ שֵׁי בְּחוֹכּוֹ עֵיִי"ש וּמִצּוֹאֵר שְׁאִינֶם דְּבָרִים נִפְרָדִים אֲלֵא שְׂצַפְשֻׁט טֻמֵּן הַסֹּד, וְכַדְּבָרִי הַרִי"מ כְּחַזְרָתוֹ רָבּוּ בְּחַיִּי כִכֹּל הַקֶּמַח וּבְכַתִּיּוֹ בְּצִיָּאֵר הַכֶּסֶם הַנִּלְ תְּפוּחִי זֶכֶב וְכַרְחִיב זֶכֶב שֶׁכְּתוּרֵךְ נִקְרָאת דָּבָר כִּי אֲוֹתוֹ הַדִּיבּוֹר עֵינִים כְּפֹלִים הֵם זֶכֶב בְּחוֹךְ זֶכֶב דְּדֶרֶךְ נִגְלֵה וְנִסְתָּר, וְצִיָּאֵר הַדְּבָרִים מִצּוֹאֵרִים בְּצִיָּאֵר הַגְרִי"א לְמַשְׁלִי כִי"ה יִי"א תְּפוּחִי זֶכֶב וְגוֹי כְּשִׁיֵּאמֶר דָּבָר פֶּשֶׁט וְיִכִּי זֶכֶב נִכּוֹן גַּם לִפִּי הַסֹּד עֵיִי"ש וְעֵי עוֹד מִשִּׁי"כ רָבּוּ הַגְרִי"א בְּמַשְׁלִי פִי"ה יִי"א אַחֲרֵי שֶׁבָּצִיָּא אֶת הַזֹּכֵכִ"ק בְּפִי מַשְׁפָּטִים (וְנִצְיָאֵם לְקִמֵּן אֲוֹת לִי"ב וְאֲוֹת לִי"ג) וְזִלְ אֲעַפִּי שִׁיבָה מִקּוֹךְ בְּרוּךְ וְתִכִּיכֵי כְּמַעֲשֵׂי הַכּוֹזֵב וְתִבְּצֵן הַסֹּד עַל מַכּוֹתָו אֲזִי וְשִׁמַּח מֵאֲשֶׁת נְעוּךְ כְּלוֹמֵר בְּמִכֶּ שְׂחַדְשָׁתָּ עַל פִּי פֶשֶׁט כְּשֶׁבְּצֵן הַסֹּד תִּרְאֶה הַפֶּשֶׁט אִיךְ הוּא נִכּוֹן וְאֲמַת וְאִיךְ אִין זֶכֶב יִתִּיר כֹּלֵל וְחֲשֵׁמַח אֲזִי יוֹתֵר בְּכַפְשׁוֹת שְׂחַדְשָׁתָּ מְנַעֲרֹךְ עֵיִי"ש וְעֵי בְּכַקְדָּמָה תִּלְמִיד הַגְרִי"א הַרְמִי"מ לְמַשְׁלִי שִׁי וְאֲסַפְרָה אֵל חוֹךְ מִכֶּ שְׂמַעְתִּי מִפֶּךְ קָדוֹשׁ בְּפִירוֹשׁ שֶׁלֹּא אֲמֵר בְּפֶשֶׁט בְּשׁוֹם פֶּסוֹק אֵם לֹא יֵדַע הַסֹּד שְׁלֹו וְכַלְצִישׁוֹ בְּפֶשֶׁט כְּפֶסוֹק, וְכִיּוֹן כִּנְיָל שֶׁכֶּסֶד וּכְפֶשֶׁט קְשׁוּרִים זֶכֶב זֶכֶב וְרִי יִשְׂרָאֵל מִשְׁקִלּוֹב בְּשֵׁם רַמִּי"מ מִשְׁקִלּוֹב הָבִיָּא בְּכַקְדָּמָה לְתַקְלִין חֲדָתִין עַל שְׁקִלִים כִּי כֹל שִׁטָּה וּפִירוֹשׁ שְׂחַדְשָׁתָּ הַגְרִי"א בְּטִכְרוֹת לֹא תִחְלִיטֵכֶּם עַד שִׁדַּע הַפִּנִים לִפִּי הַסֹּד,

לִי"ב) וְכֵן הַגְרִי"א הָבִיָּא אֶת הַזֹּכֵכִ"ק בְּמַשְׁפָּטִים תֵּא חֲזִי אֲוֹרַחָא דְאֲוִרִיָּתָא כִּךְ הִיָּא בְּקִדְמִיתָא כִּד שְׂרִיָּא לְהַתְּגַלְחָה לְגַבִּי בִּרְ נֶשׁ אֲרַמִּיָּתָא לֵה בְּרַמִּיָּזוֹ, וְכִיּוֹן בְּתַחֲלִיכָה שֶׁהָאֵדָם מִתְּחִיל לְהַתְּקַרֵּב לְחוֹרֵךְ (אֲעַפִּי שֶׁכְּתֵר חוֹרֵךְ מוֹנֵה לְכֹל הַרְוֵכָה, אִין הַתּוֹרֵךְ מִנְחַת אִי"ע לְכִי"א וְיֵשׁ הַרְבֵּה תַנְאִים לְקִנּוּתָהּ וְהַרִי חֲזִי"ל אֲמֵר שֶׁקֶשֶׁב לְקִנּוּתָהּ כְּכִלִּי זֶכֶב, וְאִף לְאַחֵר שֶׁקֶשֶׁב אֲוֹתָהּ הָאֵדָם הִיָּא עֲלוּלָה לְהִצָּדַד מִמֶּנּוּ, - וְנֹחַ לְשַׁבֵּר כְּכִלִּי זֹכֻכִּית), וְכַמְשָׁךְ הַזֹּכֵכֶר אִי יֵדַע טַב וְאֵם לֹא יֵדַע וְכִי קִרִּיב לְגַבִּי שְׂרִיָּאֵת לְמַלְלָה עֲמִיכָה מִבְּתֵר פְּרוּכָתָא דְפִרְסָא לֵה, וְכִיּוֹן הַתּוֹרֵךְ אֲמַנֶם מִתְּחִילָה לְדָבָר עֲמֹו אִךְ מֵאַחֲרֵי פְרוּכָתָהּ, עֲדִיין יֵשׁ מַחֲיִכָה, עֵיִי"ש עוֹד שֶׁאֲחִי"כ שֶׁמִּתְּקַרֵּב יוֹתֵר יֵשׁ עוֹד מַחֲיִכָה, לְבַתֵּר דְּאִיכּוֹ רִגִּיל לְגַבִּי אֲתַגְלִיָּאֵת לְגַבִּיכֹּז אֲנִפִּין בְּאֲנִפִּין, וְתִלִּילָתָהּ בְּכַדָּא כֹל רִזִּין סְחִימִין וְכִי כְדִין אִיכּוֹ בִּרְ נֶשׁ שְׁלִיטָה בְּעַל חוֹרֵךְ וְדִאִי מֵאַחֲרֵי דְבִיתָא, דְּכֵאֵל כֹּל רִזִּין דִּילֵךְ גִּלְיָתָהּ לִיכֹּ וְלֹא רַחֲקָתָהּ וְלֹא כְּסִיָּאֵת מִיִּנִיכָה כְּלוֹם, הָאֵדָם שְׁלִיטָה בְּעַל חוֹרֵךְ, וְאִין הַתּוֹרֵךְ מִכְסֵה מִמֶּנּוּ כְּלוֹם אֲמַרְכֵה לִיכֹ חֲמִיתָהּ מֵלֵא דְרַמְזָא קֵא רַמְזִינָא לִךְ בְּקִדְמִיתָא כִּךְ וְכִךְ רִזִּין הוּוֹ, וְכִיּוֹן עַכְשִׁי אֲתֵכֶּ רֹוֹכֵה אֶת כֹּל הַרְמִיָּזִים וְכַסּוּדוֹת שְׂרַמְזִי לִךְ וְעַכְשִׁי אֲתֵכֶּ רֹוֹכֵה אִיךְ הֵם מוֹנְחִים וְלִכֵּן כְּדִין חֲמִי דְעַל אִינּוֹן לִלֵךְ לֹאֻוֹסְפָא וְלֹאֻוֹ לְמַגְרַע מִיִּנִיכּוֹ, וְכִיּוֹן כִּיֵּן שֶׁכַּסּוּדוֹת וְכַרְמִיָּזִים תְּלוּיִים דְּקִדּוֹק בְּאֲוִתִּיּוֹת וְכַתִּיבּוֹת, לִרִיךְ שִׁיבָה בְּדַקְדּוֹק, וְכֵן דְּבָרִי הַגְרִי"א שֶׁלְאַחֵר הַבְּנֵת הַסֹּד מִחוּךְ בְּפֶשֶׁט גַּם הַפֶּשֶׁט מְבֹרָר יוֹתֵר,

לִי"ג) וְנִרְחִיב קֶלֶת זֶכֶב, הַכֹּסֶת מִצּוֹאֵר לְהַדִּיָּא מִכְּזֹכֵכִ"ק הַנִּלְ דְּאִי"א לֹו לְאֵדָם לְהַתְּחִיל לְלַמּוֹד סוּדוֹת הַתּוֹרֵךְ, אֲלֵא קוֹדֶם לִרִיךְ הָאֵדָם לְהַתְּקַרֵּב אֶל הַתּוֹרֵךְ, וְאֲזִי הַתּוֹרֵךְ מִחֲזֵרָתָהּ לֹו יוֹתֵר פִּנִים, עַד לְבַתֵּר דְּאִיכּוֹ רִגִּיל, כִּךְ שְׂצַפְיָאֵת אִי"א לְהַתְּחִיל לְלַמּוֹד סְתָרֵי תּוֹרֵךְ כִּי שְׂסַחֲרֵי תּוֹרֵךְ אִינֶם לִימּוֹד לְכַשְׁעֲלָמוֹ, אֲלֵא כְּעַמְקָה לְחוּךְ פְּנִמְיוֹתָהּ שֶׁל תּוֹרֵךְ, וְכֵאֵן לִרִיךְ לְדַעַת, שֶׁתְּחִילָתָהּ כְּעַמְקָה בְּתוֹרֵךְ הִיָּא בְּפֶשֶׁט וּבְחֵלֶךְ הַנִּגְלֵה שֶׁבְּתוֹרֵךְ, הַרִי גַם בְּלִימּוֹד גַּמִּי רִשִׁי וְתוֹסִי יֵשׁ פֶּשֶׁט הַפֶּשֶׁט, וְיֵשׁ עוֹמֵק בְּפֶשֶׁט, וְיֵשׁ עוֹמֵק לְמַעְמָקִים, וְגַם זֶכֶב כֹּל תִּי"ח יוֹדַע שֶׁאַחֲרֵי כְּעַמְקָה אֲמִיתִית, הַפֶּשֶׁט נִרְאֶה אַחֲרָתָהּ, כֹּל תִּיבֵכֶּ בְּרִשִׁי מְדוּיָקָתָהּ, וְשִׁינּוֹ לִשׁוֹן בִּין הַרְשָׁצִי"א לְכַרְמִיָּזִין, מִתְּפַרֵּשׁ בְּמַחֲלֻקָתָהּ בְּצִיָּאֵר הַסּוּגִיכֹּז, אַחֲרֵי שֶׁהָאֵדָם הַתִּיבֵכֶּ בְּצִיָּאֵר דְּבָרֵי הַרְאֵשׁוֹנִים, הֵן בְּסִבְרָה אֲזִי בְּחֲשָׁבּוֹן, וְנִכְנֶם לְנִשְׁמַת הַסּוּגִיכֹּז, אֲזִי בְּחַיִּי רָבּוּ חַיִּים כְּלוּי אֲזִי בְּצִבְרָכִ"שׁ, הַרִי הוּא יֵרֵד לְעוֹמֵק הַסּוּגִיכֹּז וְדְבָרֵי הַרְאֵשׁוֹנִים מֵאַחֲרֵי בְּאֹרֹךְ גְּדוֹלָה, הַרִי גַם לְחֵלֶךְ שֶׁבְּתוֹרֵךְ יֵשׁ גּוֹף וְיֵשׁ נִשְׁמָה, וְכַאֲשֶׁר הָאֵדָם זֶכֶב לְטַעַם וְלְכַזְדּוּג לְנִשְׁמַת הַתּוֹרֵךְ, הַרִי הוּא נִכְנֶם פְּנִימָה, וְיֵשׁ פִּנִים וְיֵשׁ לִפְנֵי וּלְפִנִים, וְאֲזִי יֵשׁ מְקוֹם שֶׁיִּכְבֶּה גַם לְסוּדוֹת הַתּוֹרֵךְ, זֹאת וְעוֹד הַרִי נִרְ אֲלֻקִּים נִשְׁמַת אֲדָם, וְיֵשׁ בּוֹ בְּנִשְׁמַתוֹ שֶׁל הָאֵדָם נִדְּכִים עֵי"ג נִדְּכִים, וְכַאֲשֶׁר הָאֵדָם חוֹדֵר אֶל חוּךְ עֲלֻמִּיּוֹתוֹ, גַּם כֵּן, יֵשׁ זֶכֶב מִן הַטַּעֲמִיכָה לְהַכְנִים לְפְנִמְיוֹתָהּ, אִךְ מִכֶּ נִאֲמֵר וּמִכֶּ נִדְּבָר רֹוֹב אֲנִשִּׁי הַחֲסִידִים עוֹד בְּהִיּוֹתָם עַל אֲדַמְתָם בְּפֹלְגִיכֹּז וּגְאֻלִּיכֹּז, אֲזִי בְּהוֹנְגִרִיכֹּז, דְּרֶךְ לִימּוּדָם בְּסוּגִיּוֹת הִיכֹּ שְׁטַחִי מְאֹד, וְכַלְמִדִּים סִלְסְלוּ בְּפִלְפּוּלִים (מִלְבָּד כְּגִדּוּלִים כְּכַמְכְּרִשִׁ"ס וְכַשְׁפִּי"א וְכַחֲדוּשִׁי הַרִי"ס) וְכַעֲלֵי הַבְּנֵי הַבָּרָה וְעוֹד אִךְ כְּכַמּוֹן לֹא טַעַמוֹ דְּרֶךְ קְלִימּוֹד וְאִי"ז רַק מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא כִי יִשְׁבּוֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נִתְּיָסֵד יִחִי"ל לֹא נִשְׁתַּחֲבֵה (כַּמֵּנֶב) וְאֵם בְּלִימּוֹד

חלק הנגלה שחורב לא ירדו לנשמתו ופנמיותו של תורה, בודאי שלא שייך שישינו או אפילו שיכא להם שיה
 ושיח בסודות ופנמיות התורה וזה ברור ואם יתעורר במילות של ספירות עליונות אל תגרר אחריהם, דינם כמו
 באבא ספרי, וזה לא מיד, זאת ועוד ע"ס הכיתחיות בלורת קיבוצ שם החו לעצמם, מונע מהם להשיג איזה
 שהוא מדרגה בפנמיות התורה, כלוא זה בדבר שדברנו, ששני חנאים יש להשיג פנמיות המלוות וסודות התורה,
 או שהתרגל האדם בחלק הנגלה, לרדת לנשמת הסוגי, או שהאדם נגע ונכנס לתוך תוכו של נפשו ונשמתו הוא
 וראה גילויים בנשמתו, אך כל זה הוא רק אם האדם הוא יחידי ועלמיי, אם הרגשותיו שלו, וכוחות נפשו, ואזי יש
 לו עולם מלא ממש מכל כוחות נפשו, אך הרי החסידים הם כמו גפרורים בקופסה, הבב נראה אם יש בכל
 הכמון אחד שיכא לו השגה בלי ראש השנה במקום לעמוד בטיש, ללמוד שער הגמול להרמצי"ן, כולם מחנונענים
 בקצב שוב כבהמות לראות את האדמו"ר מחרסם דג או בעוף, ואם לא די זה הרי הוסיפו בטוח שאחרי
 הפעולות נמשכות הלבבות (וכמשי"כ החינוך בטעם ע"ס לא חשברו זו) הרי כולם מלוכשים בחלבושת אחידה כמו
 ילדות בבית ספר עממי, לכל חסידות עובי גרעל מסוים, לורת גרביים, וכי' בזה וראה הרי בגור מצטלים את
 החצוניות לגמרי, אין הם לריכים גרעיל עכב, אך כולם ללא יולא מהכלל יתגרו גרעיל הכי דק, (ויירדפו מי שילך
 עבה) וכולם אותם חספורת, לורת הפיאות וכמוכן בכובע והגרביים, וחן מאשר נחונים בשטויות אלו אין מקום
 לגדלות כלל, (אכן יש ציניהם אברכים עדינים אך בדוק אותם ותראה שיכדותם הוא לא יותר על רמח מצחור
 מסמינר צמנטססטר, כנני מדגיש מנטססטר כי בחורב מגייטססטר יש לה כבר בשנות יותר גבוהות היא יודעת
 לפחות מתכב מאליהו, וגם יודעת מהו עיקר צידידות ומכו טפל וסם גס את זה אינם יודעין) אך לפנמיות בודאי
 אין להם שייכות כלל הרי אף בחצוניות כולם שוים וכיון שאין בהכרח לפיכך נצרה האדם יחידי אין שום מקום
 לפנמיות, יכולני להוכיח לכת"ר באמתות הדברים, אך הוא מילתא דעבידא לצוררי לך נא אל מחניהם ובדוק דבר
 אתם איזה מושג עמוק, מה שלא נמלא בספריהם ואין להם שום מושג בזה,

לי"ד) האמת הוא שמדובר בקומץ קטן של אנשים שעושים רעש ופרסומת כאילו הם כלל ישראל, הציבור החרדי
 עומד אולי על חמש מאות אלף איש בעולם, ואם נקח את כל החסידיות שאטמר גור ויזניץ בלז סקוירא ועוד שאר
 ירקות יש אולי ארבעים אלף, מחנה שוליי ביותר, וא"כ היה לעולם מהראוי להפעלם מהם, אך כ"ז שם שורשים
 בקיבוצ שלהם, ומלקקים את העצמות של דג שחרסם האדמו"ר, ושרים את השירים שהלחינו לעצמם, נוחא, כי
 אז אין סכנה מהם, אבל הם צידי נפשות, שאל נא ציצינת גייטססטר ובלורן ובעוד ישיבות (לקחתי דוגמה שני
 ישיבות אלו שלמדתי) איך הם לודדים נפשות, האים פוניצו ראתה לנכון לשכנע בחור ממיר או מחברון להיות
 פוניצור, אדרבה שילך לרי נחום, אך הם פורסים רשת ללוד נפשות, ואין זה רק כמה ריקים, אלא כל זה הוא
 תחת הדרכת האדמו"רים, וצפירוש יאמר שכוונתם הוא לא רוחני כלל וכלל, אלא עסק מסחרי להגדיל את
 המפלגה, החישוב של האדמו"רים הוא פשוט כל בן זכר הנחפס, ממונע יכא לו 8 ילדים, הרי כבר 4 בנים
 בחידר, 41 בנות בבית ספר לבנות, דור שלאחר זה 8 כפול 8 כ"ה 64 והנה יש לך אוטובוס מלא, מי מדבר שאין
 להם בכלל טווח ראייה לראות את כלל ישראל בשלימותו, שאזי טוב בית יעקב, שהוליו אמתות למופת, אלא הם
 שברו את כל מוסדות החינוך ודאגו רק לעצמם, להגדיל את מפלגתם, זו וראה פה בלייקוד, למח עשו שטיבל של
 גור, (לא היה מנין של גור) הראשי ישיבות בשו"א לא כרשו והם רבו עמכם, איני מדבר היכן דרך ארץ, אך
 למח הם עשו את זה, התשובה אחת, מסיון, וכן הוא סקוירא, לא רק שעשו שטיבל אלא הביאו דיין, וכי יש להם
 הוראות אחרות ציסור והיתר, האדמו"ר מויזניץ ממונסי כבר בא פעמיים לשבת לליקוד עם 400 חסידים, מח
 הביאור בזה למח סחב חסידים עמו לשבת אין זה למען הפרסום וכרעש, והנה אצרך ציציבה אינו מתפעל
 מהכמון העם הארצי, אך כמוכן על ילדים רבים זה משפיע מאוד, שאלתי פעם את הרב מליכאל קוטלר מח היה
 לו לייקוד היחב פותחת סניף בעיר סקוירא, מח היו אנשי גור עושים לו פוניצו היחב פותחת כולל בחצור, אך
 הם בלי דרך ארץ בלי רשות בלי התחשבות יכולים לחזור ולקלקל, קשב להאמין, שהחסדויות האלו באמת באמת
 סבורים שאתם נמלא באמת שכ"כ צוער להם כבוד שמים, שם רואים להשפיע על הציבור הישיבתי, וכי הם
 באמת חושבים שיש להם תוכן רוחני כ"כ חזק שזה עולה על אברכים המתחיים עצמם באבלי תורה, (ומה עוד
 שהאמת נמלא רק אצל קומץ מועט של חסידי אותו החוג, בכלל כלל ישראל אין אמת ובדיוק בסקוירא או בצלזא
 שאף אחד עדיין לא הגדיר ואף הם אינם יודעים להגדיר מח תוכנם, ובדיוק רק אצלם האמת עד כדי כך שהם
 לריכים לצוא ולהרוס בנין קיים, אדרבה שיעשו הם עיר בלייקואד או גייטססטר, או טלז, בלטימור,

ל"ה) זאת ועוד, מה שעושה רושם שבכחות החסדיות כאילו הם משכו עולמי (חוץ ממכ שכם משתמשים בשם "העולמי") מה שאין אינם משתלבים בכלל ישראל, למשל ישיבת פוניבז' או מיר וכו' הוליוו אלפי תלמידים, והם פזורים בעולם, אך אין הם רואים לנכון לעשות חוג בכל עיר, האים לא היה שייך לעשות בהמ"ד של פוניבז' מיר סלבודקה, בכל עיר בא"י, לונדון, אנטוורפן, ב"פ, מונסי, מקסיקו וכו' וכן שכל עיר יהא רב ודיין מטעמם הרי תלמידיהם פזורים בכל העולם, זה עתה דברתי עם ידידי השוכה במקסיקו, כ"כ כרצב כוללים יש שם, וכי עלה בדעתם לעשות חוג, יש כיום מעל 100000 צעלי תשובה (למחלכ שליש ורביע) כמעט כולם הם בהשפעת בני ישיבות, האים הישיבות ראו לנכון לעשות פרסומת מהם (החסידות היחידית שעשו ישיבה לצעלי תשובה כמה פרסומת עשו מזכ שיש להם מוסד לצע"ת כמה מגוון בדבר וכי הם יודעים להסביר לחילוני דרכי האמונה וערך המצוות הרי חוץ ממנהגיהם אינו יודע כלום, וזאתה המרצים שלהם הם חניכי ישיבות ליטאיות, וא"כ בשביל מה הם לריכים מוסד לצעלי תשובה "צנשיאות כ"ק האדמו"ר", רק בשביל פרסומת להם יש הכול, אפילו אתרוגים יש להם משלכם שוטים וכי יש להם מסורת על אתרוגים (אין לריך לחזור שאין להם הרגשה עצמית, לכ"ה מהם מי באתרוג תימני או מרוקני או חז"ל, כולם לריכים אתרוגי המפלגה, כמו"כ בשחיטה, וכי יעלה על הדעת שאחד מהם יהי לו כידור בשוחט או שחיטה משוחט שהוא סומך עליו, אחרי שברב שך יסד מסגרת של כשרות שארית ישראל, יכולני בהחלט לומר שברוב מפוניבז' אין אוכלים בשר משם, יש הלוקחים מהבד"ץ ואף מהרצ לנדאו, כ"ה לפי בחירתו על מי שהוא סומך) הם לריכים בא"י מעבדה לשעטנא עצמית כל השנים שהיה מעבדה עירונית הם לא חשו לחיסור שעטנא, אך כאשר יש להם מעבדה משלהם, הם מקפידים על שעטנא, כל הפירסום הזה עושה רושם שמדובר בארגון עולמי, אך בו נקח נייר ועפרון ונחשוב את פני דבור הארץ, כמה % הם כמה מורה כוראות, כוללים ישיבות שיעורי דף היומי יש מהם, ותווכח שהמספר הוא אפסי, אך אף אחד אינו עושה חשבון, מתרשמים מהעיתונות ומכאוטובוסים שעושים כרצב פית, בו וראה אגודת ישראל המתיימרת להיות ארגון כלל ישראל, הרי עשרות שנים אנשי הכת ("צעלי הפנומיות") השתלטו ועושים בה כבשלהם, הנהיגו הראשון בכנסת לריך להיות שלהם רי יחזקאל סרגא ראש ישיבת חברון שאל פעם את האדמו"ר מגור מדוע בהמודיע נפטרים רק חסידי גור, הוא אחיב וכו' פריק לה, מכיון שאחרים לא מולדים כלל, עדיין זכור לי איזה כתבה היה בהמודיע כשמנן הגר"ש רחובסקי נפטר, בקושי משכו מן הכל, וכאשר האדמו"ר מסדיגורא או ממודזין נפטר היה עמוד אבל שלם (ממש אבידה לכלל ישראל) וכל זה עושה רושם על הציור הכס, מדוע כל חסידות לריכה חבר כנסת משלהם לבני ישיבות מספיק חבר כנסת ישיבתי, ואין כל ישיבה לריכה חבר כנסת משלה, אבל גור ויזניץ בלו לריכים משלהם, אין זה אלא פרסום ותעמולה וכמו שכבר הארכנו שזו "ועל חרצך תחיה" ואם מדובר בתקציבים הרי בודאי שאין יושר מלך החסידים כמה ישיבות וכוללים יש להם לעומת הבני הישיבות, וברי החסידים רואים שהחלוקה תהיה להם 60% ולבני הישיבות 40% כמו בזמן שישיבות וכוללים של הליטאים הוא כרצב יותר מפי עשר מאשר לחסידים

ל"ו) סוף דבר הכול נשמע את אלוקים ירא וגוי כל הפרסום והלוקסוס הכבד בחברות פריי האדמורים אכן עושים רושם על הכמון והם נבנים מהם, אך בשו"א לא ילא משם תורה ויראה, התורה ניתנה בסני דבר נמוך, ואכן כעת שכינהא בגלותא ובבני תורה המשחירים את פניהם בעמלה של תורה הם בשפל וגדולי התורה הם בבגנע אין רואים אותם במקומות מופש, ובתירות פאר אך מאמינים בני מאמינים אנו שעוד יבוא יום ואזי בהתגלות כבוד שמים יתגלה כבוד התורה ולומדיה וכוניא, ולעומת רודפי המותרות ובעלי השררה אשר השתמשו בידדות כדי לזנות כמה לעצמם כעשן וכלה, אך בנתיים לריכים אנו לדעת טובים וטיבם לכל נכשל ונגרר אחריהם, אכן הפיתוי הוא גדול להסתב עם הזרם, והמפחית דעת מפחית מכאוב, זכורי שראיתי באחד החלירות איך האדמו"ר מסחובצ כמו מלך רודן כל יכול ואח"כ כשראיתי את הגר"ש יושב על ספסל עץ קשה רגיל בישיבה ומשחיר פניו ברשצ"א את מו"ר הגר"י קנייבסקי שיושב ויוגע כאחד מדלי העם שצרב אונח את לבי רשצ"ע זו תורה וזו שברר עמי הארצים כללו מולכים ומוחלים כבוד ומתענגים מכל מנעמי עוה"ז ואלו היגיעים בחורתי ואינם נכנים מעוה"ז אלא כדי סיפוקם ואורכם מונחים בקרן זוית, אמנם אף בעולמנו אנו שבושך יכסה ארץ ועל דורנו נאמר בישעי וחיכיתי להי המסתיר פניו מבית יעקב וקויתי לו ואמרנו בירושלמי אין לך שעה קשה בעולם מאותה שעה שא"ל הקצ"ה למשכ ואנכי אסתיר פני, והנה אי בגמי על עיקצחא דמשיחא ייתי ולא אחמיניי ושמעתי ממו"ר ראש הישיבה הגר"י קופלמן שליט"א שזכו מחמת הכסתר פנים האמוראים לא פחדו מלירות (פיזיים) אלא מבלבול הדעת והכסתר פנים, ודפח"ת, אמנסהרי הפסוק בישעי מסיים וקויתי לו

ובירושלמי בפרק חלק שם לפי שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו וכיניו שגם בעיקבתא דמשיחא שהוא בסתר פנים גדול וחושך יכסה ארץ עדיין יש תקוה מבצעת לא תשכח מפי זרעו ואכן אותם אדמו"רים לא נשאר זכר מהם חוץ מאשר ביום ה'א'רצ'י'ט שלהם חסידיהם אוכלים ושוחים ואמנם העמלי החורב חורתם נלמדת בעולם כולו שיעורי הגר"ש נלמדים אפי' בישיבות החסדיות וחסידי בלז ויזניק גור וכו' מי מדבר על שיעורי ראשי ישיבות מהדור הקודם הרי אברך חסידי שלא יכיר תורתו קצועכ על גדולי המתנגדים לא יתשב לתי"ח לעומתם אין שום מתנגד זקוק לאדמו"רי החסידות ואסיים בלשון החז"ר (מחלק אמו"צ אשר בכת"י ולא נדפס) עזוב נא בן אדם אותם ואת המונס כלך לך לכויות דאב"י ורצא

(ל"ז) אצל החסידים עיני מנהגים חופסים עיקר גדול אף בדברים קטנוניים לכ"א יש מנהג מדוקדק בסלסול פיהותיו (חלקם אף מגלחים ראשם לחוך לעדיהם שאחד המקיף ואחד הכיפק עוצרים הלאו) הן בגירוב גרביים, בגדילו להגזים שמנהגם שלא ללמוד בניטל, וברי אין לעולם קיום ללא לימוד החורב, מכיון שלא ללמוד הוא מנהג ישראל ממילא העולם עומד על מנהג זה, ואכן השאלה מוקצת אם המנהג חופס מקום עיקרי, היכן מנהגי ישראל של אלפיים שנה היכן מנהגי אשכנז הנהוג מילות שנה, אמאי אין המפטי"ר מפטי"ר בנביא עם הטעמים שניתנו למשך מסני, הרי אף בקרב"ת הם מזלזלים בטעמים, לכל קבילכ בכלל קביחות ישראל היו מנהגים קצועים הם ביטלו את כל המנהגים, אף אורת ברכ"ג ובהמ"ר ביטלו במקומם שינו לשיטתליך, ולקלו"ח, אף את אורת מתכונתם שינו, שבהם סועדים ועולזים, וזה מקום בילוי למשך היממה, כל החדשות שומעים שם, וכדברים עתיקין.

ל"ח) בכלל לא עלתה בדעתי להתייחס לאדמו"ריים ולדיקים מדורות קדומים אשר היו ביניהם אנשי מעלה, אך מכיון שכאשר מותחים בקורת על "מנהגים" שבימיו, או על כחות שבימיו, שומעים תכופות, כך נהגו כבר מקדמא דין, לכן באתי בשורות אלו, ולכו"י ידוע, בבירור גמור שכאשר שואלים אחד את מותר לאחר זמן ק"ש ותפלה, מהמניס המבוארים בתלמוד ובטוש"ע וכו'א עונכ בחיוב מפני שכך נהגו לדיקים, ואם הוא חושב בלחמת שכך הוא לנכון, כ"ה כופר בתורת משכ ודינו נחרץ בפרק דחלק, ויעו"י צפ"י רב ניסים גאון ברכות י"ט צ" בתורתו של עכנאי שכרי היו כמה סימנים משמים שכל"י כר"א חרוב יוכיח אמת המים ואף בת קול, (ולא היה שום ספק שכיחה בת קול של אמת משמים) אמאי היו כל הסימנים משמים שכלככ כמותו, אחרי שכלככ היה כחכמים דאחרי רבים, וכתי שם דכוכ נסיון לראות אם יניחו הכמים הקבלכ שצידם וילכו אחרי בבת קול, אין ספק אם אנו דנים על אדמו"ריים קדמוניים ש התפללו אחרי זמן תפלה כמה שהם יכ"י גדולים, בודאי הם לא עדיפא מבת קול משמים, ואנו מחויבים לדעת שכלככ היה ככוראת השו"ע, וכאדמו"ר ישאר בנ"ע, יתכן שאינו ירד מצדו בעינינו אבל אנו לריכים להכריע בנוגע לנו שהוא עשה שלא כדין.

ל"ט) כאשר י"ל ספר הגר"א ילאו החסידים משלוחם וילאו לבצרי החסידים בקולמוסם, (ובהמת ניתן להאמר שמאז אחד זה סימן יפה, שצדורנו החסידים מתייחסים להגר"א, וכואז להם עיני החרמות, לעומת שנים קדמוניות שאפי' לא התייחסו להגר"א ישנם כיתות מהחסידים שאף אינם לומדים ביאורי הגר"א) ובעיקר שמו רת דצרתם בשני מישורים, א) מדוע לעורר מחלוקת ישנה, שאינה אקטואלית כבר בימיו, ב) הביאו בסיטונאות סיפורים שגדולי הדורות מגדולי המתנגדים כיבדו אדמו"ריים, ובכן על ראשון ראשון, למח לעורר מחלוקת ישנה "שאינה אקטואלית" ובכן אם בתחילת החסידות ילא הקלף בחרמות על שינוי נוסח התפילה, ועל עשיית אגודות אגודות, הרי עתה הדבר הוחמר עשרה מונים, לא רק שיש שינוי בתפלה, לנוסח ספרד, אלא לכל חסידות וחסידות, נוסח התפלג משלכ, זכ דוחק "במכרכ באבכ"י וזה בכה, עד שלא רק שיש לכל חסידות נוסח משלכ, אלא אף סידור מודפס משלכ, כמוצן שזכ חופס את ההמון ההרגשכ היה מוצכ למתפלל בסידור המיוחד אין הוא כאחד האדם הקונכ סידור בכל חנות ספרים הוא-וסידור-מיוחדים, עד לפני שנים הגס שכבר עשו אגודות אגודות, בנ"ז היו דברים כמשתתפים לכלל ישראל, כשחיטה, כשרות, בית יעקב במשך הזמן האחרון, המושג אגודות אגודות, הולך וגובר, כבר א"א בית יעקב אחד במאחד זכורני שכאשר מפלגכ מסוימת פתחה בית יעקב לעלמה (כמוצן בנשיאות וכו') הגר"א שך התמרמר מאוד כנגדם כי אחרי שהמפלגות -האגודות- אגודות, פנתחים בית יעקב לעלמס, הרי האחת הספרדיות בבית יעקב עולה, וכבר אין פרופורציה נכונה האחת האשכנזיות והספרדיות, תמה אני אם החסידים יצינו בכלל צפ"י זו ועי מה להם ולספרדיות, אין אלס מושג כלל ישראל בשלימותה, כאשר הורנו חז"ל שאין פודין את השבויין

יותר מכדי דמיים, שמה יצואו עוד לשבות, הגב בעלמך בן להורים עשירים שיש ביכולתם לפדות את בנם אף ביתר מכדי דמיו, וכאשר ב"ד יאסרו להם שמה למחר ישבו שבי אחר, ובהורים יעשו ובי מה חנו לספק שמה יקרה למחר הרי הם רוצים את בנם בחזרה, אך הכסחלות של חז"ל הוא במצב על כלל ישראל כחטיבה אחת, של ציבור וכיון שלצורך של כלל ישראל הפדייה מכוח סכנה, חרצו את פסקם אין פודים, כל חבר לציבורית, עושה את חישובי החברה בדיקפה ואין חשבות של כלל, ולו יעשו חשבות של יחידית תפשוט כל חבר את רגלה,

(מ) הכנתה אכן הפינה ליצור אגודות אגודות החלילה ונחיסדכ עם החסידות, עד אז היה בכל עיר ועיר קהילה מסודרת עם כל אורכי הקהילה, ואיש לא בעז לפרוק, עד שפשט החסידות, אין הם כפופים למרא דאתרא אלא לאדמו"רים, אינם מרגישים את עצמם כחולים בתוך שאר כלל ישראל (מאוד מענין שכלשם יחוד הם אומרים בשם כל ישראל אבל בהנהגתם הם כח לעצמם) כל המעין ככתבי החרמים יראה עד כמה ענין זה של רגודות אגודות קבע משקל שלילי בהתנגדות לחסידות, ובכן!!! האים יש מקום להסתפק אם סיבות והשתלשלות בהתנגדות עוד אקטואלית???, הרי סיבה זו של אגודות אגודות מחריפה ומעמיקה, וכאמור מוסח התפלה הוא פרט, מה עוד שלכל חסידות יש מוסח תפלה, הרי הכיתות הוא הפקעה מהשתייכות לכלל ישראל,

מ"א) עוד נקודת מה שהתנגדות עוד אקטואלית, הוא המסיון אין שום ערוב שחזר לא יפול ברשת, בניגונים שובי לב, בהנהגות הרשמיות שהכיתות מלכירים שהשלימות נמצא במחנהם, ג"כ פיתוי מורא, ובעיקר כאדמו"רים אורבים לטרף, הרי אללם זה פשוט מסחר בצער החי, כל בחור שנחפס, הרי לכשיצב את ביתו וממוצע יש 8 ילדים אחרי דור זה כבר $8 \times 8 = 64$ וזה כבר אוטומוט שלם בשביל המוסדות, וכך הם הולכים ובוים א"ע, ת"ח מתפעל מגדלות אמיתיות בן מהעמק בסוגי' בן מהעמק בדעת יראה כי מחוכן פנימי וכו' אבל הנוצרים מתפעלים מחלונות, והרי כל אדמו"ר עושה רושם על הנוצר או על הצעירים הרב יותר מגדול בחורה, ניה שרי שמואל רחובסקי או ר' נחום פרלוצקי היו מגיעים לאמריקה, הרי הם אינם מיוצגים בראוב לציבור, וגם אין מה לראות, רק כשמדברים עימם בלימוד יש מה להתפעל, אך הלמדנים המצינים מוטעים במה, ולצערינו לא הם קובעים מי גדולי הדור, והכמון והצעירים מושפעים מהאדמו"רים, הרי התלוצצות בלדכ מספקת לעשות רושם, הם הרי לא רואים את האדמו"ר עם פיוז'ה, מה עוד כשאדמו"ר בא לעיר הרי הוא בא עם פמליה גדולה, במרכיב בציונה עם הרב רעם מה עוד שהאדמו"רים מרבים לבוא לכל מדינה ומדינה, זה סוחב אנשים, כמה הורים ישנם המצבים שצניהם נחפסו לכיתות שונות למיניהם, במפורש לנגד ראות ותופעה זו היתה עוד בראשית למיתת החסידות, וע"ז יאל החכמת אדם בתחילת מלוא כיבוד אור"א בלשונות חריפים וכידוע הוא כתבין לתופעה זו

מ"ב) עוד נקודת אקטואלית, הנה כבר בזמן חז"ל מאסו בע"ה ובגדי ע"ה מדרם לפרושים ונחרקו מהם, ובברכות נחלקו בגדר ע"ה ולכלכל מסקין אפי' קרא ושנה ולא שימש ת"ח כ"ז ע"ה, וכי ע"ז החזירא באמו"צ שבה"ז ששימוש ת"ח הוא העיון בסברה וכל שהוא מושלל מה הרי דינו כע"ה לכל דבר ושללו ממנו חז"ל דין ת"ח, ואמנם בכל זמן גלותו היו הגדולי תורה למאור דרכנו, מאז וכלל כמה שנתפשט החסידות כל כת רק שמשו לרצם ולא גדולי התורה היו למאורות, האים מישבו מאנשי הכת שמש להחזירא או להגרי"ז או להגרי"י שאין ספק שבהם היו גדולי התורה, הרי לא רק שלא שמשו להם אלא אפי' לא כיבודם, חושבני שאפי' לא כלנו ללויות של הגר"ש רחובסקי או הגר"ח שמואלצין או הגר"ג פרלוצקי שומו שמים כגענו לדור לא רק שאין הגדול בתורה מחזירו הוא הסמכות הקובעת, אלא אפי' אנשי היראה אינם קובעים, כל מי שהלית במסחרו בצער החי להגדיל את הכת, (אפי' אם הוא כלליה רק משום שקיבל ירושק או שהלית במזימות תעמולכ ומסיון) הוא הקובע מקטר נגע ממארת זו מקור בהתפשטות החסידות, ומכיון שנגע זו הולכת ומעמיקה האים יש מקום לשאול אם בנושא הוא אקטואלי (ואגב אלו שהתקופו מעל דפי העיתונות את הספר בארון האים התיחסו שמרן הגר"ח קנייבסקי סמך ידו על הספר וכן מרן הגרי"ש אלישיב הרי לך שזכרו בלידו)

וכעת נתייחס להמתכת בישורון

א) בראשית המתכת נוקט הוא לדבר פשוט שהחרמות של הגר"א נחזרו מיד גם אלל גדולי המתנגדים שהם בעשות, ובכן! יש לנו כמעט מדברי רבינו הגר"א על כל התורה חנ"ך צבלי ירושלמי ספרא וכו' וכו' האים מלינו באים מקום שאפשר לנו לומר שהגר"א טעה? ואיך שיק לומר שצמקום ששנה ושילש באריכות יותר מדרכו, שהוא

טעכץ כמו"כ מכ שהוא כותב שמיד ראו שטעו בהתנגדותם הרי כגודע ביהודים זרק ספר חסידי ידוע וכן הגרע"א התנגד לחסידות, ר' משולם איגרא רבו של הקצו"ח ר' חיים נחמן בעל שמן ברוקח ועוד,

(ב) מכ שמציא במכתבו שהגר"ח מולוזין כותב שכוונתם רטוי, וכי כאים זה "הכשר" הרי כל ספר כוזרי מיוסד על מלך כוזר שראה בחלומו שכוונתו רטוי ומעשיו אינן רטוי ועמד לחקור אחרי כל הדעות, וכן כאים "כוונה רטוי" יש זה מהחיוז, הרי דתו היא רק כשצא האמונה לתורת המעשה, (כוונה רטוי כלבד מספיק אלל הנוצרים) וכי יש ספק שהגר"ח התנגד לחסידות באופן נחרץ הרי דבריו ברורים נגד החסידות בנפש החיים כך שאין מקום להסתפק, הגר"ח אמר (ובחזו"א כי מרצב לחזור ע"ז) שאת כל תפלותיו היה נותן עבור דבר מחודש, וכי היה אדמו"ר מסכים לממרא כזו, וכי מקום להסתפק בהתנגדותו של הגר"ח, כן מכלל המהלך בנפח"ח וכן מאד בערכתו להגר"ח עיי בהקדמה לספרא דליטעוהא,

(ג) בהגדרה על ההתנגדות "מעשה שטן כללי" כדומני שאי"צ להשיג, אחרי שכל גדולי המתנגדים אנו שותים את דבריהם עד ימינו וחס ממוסרי החורה וממעתיקי השמועה, כמו"כ להחליט שגדולי המתנגדים הפרחו על המידה, הרי בספרי המתנגדים אנו מדייקים בכל חיוב לפסוק כלכות אף בחי"כ ואכמ"ל

(ד) מכ שמציא מכתב מהנחלת דוד לז"צ, ובכן כל מי שמכיר את הילך רוחם ומהלכם של אנשי ליטא הוא שיש שני דברים חלוקים, ויש שני דינים, לעומת אלל החסידים שכלכו בקצוניות שמי שיש עליו בקורת בנקודה מסוימת הם חירפו וגידפו בלי מעצרים, אף שחיו זו מעלות רבות אחרות ואין רטוי לבוא בדוגמאות, לעומת זאת אלל המתנגדים שידעו שיש שני דינים ופלגין דיבורא, הרי כשיש לנו אדם גדול שהוא גדול בתורה, וגדוך בחסד, אעפ"י שהוא חסידי, אפשר להתייחס אליו עם כל הערצה, בגין גדולתו בחסד, או גדולתו בתורה, ואין זה אומר כלל על הסכמה בחלק החסידות, ואם הא"צ היה גדול בתורה ובעבודה יש להעריכו בשביל זה אעפ"י שההתנגדות לחסידות צעינה עומדת,

הגר"ח מזכירם הלך להלוי של ר' שמואל מוהליצ'ר והגר"ח רכב למנוע אותו והגר"ח הלך בכ"ז ואמר שרצונו להדגיש שהוא חולק עליו בשיטת ולא אישית (גירסא אחרת יש שהחזו"א אמר בספר זה) אלל החסידים לא תמנא חילוק זה, ומכ לנו יותר שהחזו"א החיר את ספרי הלכה של הרב קוק אעפ"י שאמר את ספרי ההשקפה, זאת ועוד לא רק שיש להעריך את ספרי ההלכה של גדולי החסידים או את מידותיהם, אלא אף היר"ש שזכר, וכי כל היר"ש שלכם בנוי על החסידות, הרי פשוט יר"ש, שהקצ"ח יודע מעשי בנ"א ויש שר ועושה הרי מי שחזר הכרח זו הוא יר"ש וראוי להערכה ואין לזה עם חסידות ולא כלום, חסידות היתה פרטים מסוימים שע"ז היתה התנגדות חריפה, אך כאים שאר המעלות בטלות,

אך כמוצן גישה כזו אינה בהישג ידם של החסידים, אחרי פטירתו של האדמו"ר מסטמיר היה הספד צבולל חזו"א, אלל החסידים שאינם של סטמיר לא היתה אפי' הרגשת נער, המודיע ג"כ התייחס בקרירות

(ה) מכ שמציא שהחסידות האילה את המוני בית ישראל, הרבה יש לדון בזה, כי מבחינת איכות בודאי שחס מיעטו את האיכות, ואם בכמות הרי על הצד שחס האילו הוא רק משום שעשו את היבדות לדבר נחמד ונעים כי כאשר לריכים ללכת לזכמ"ד ויודעים שמחכה על הסטנדר רשצ"א קשה אז בודאי קשה ללכת, אבל כאשר יודעים שבזכמ"ד מחכה יארצייט סעודה בשרית אז יותר קל ללכת, ובכלל נקודה זו היא שטחית כי לריכים לדון לגופו של ענין אם השיטה נכונה לכשעצמה או לא ואין המטרה מקדשת את האמצעים,

(ו) מכ שמציא מהחסידים הראשונים שחיו שוכים ג' שעות, ראשית דבר אין קופלים לחקות מכ שכתוב במשנה לכלל ישראל יש מסורת איך ואיפוך ומתי להתפלל, חזן מאשר דבר פשוט הוא שחסידים הראשונים נאמר ליחידים המרגישים בטחורת נפשם ויכולים לידבק למשך שעות, ואין שום ספק שאין זה הדרך לציבור באופו כללי ואין זה ענין לכתות, שנית מי פסק שמוחר על סמך זה לזוז מזמני תפלות וזמני ק"ש, הרי שאלה זו לריכה לישאל לגדולי החורה, ומכיון שכ"ע לא פליגי שגדולי המתנגדים הם הפוסקים בכל די חלקי שו"ע אין כאן מקום לשאלה,

(ז) ובכלל אם בתפלה עסקין נבואו למשכנותם איך נראת תפלה בחצרות החסידים ואין נראית תפלה בישיבה,

ראשית דבר הנך רואה מסדר החפלה אלל החסידים שאין להם אפיו פרופורציה בחפלה עד כדור לוקח אותו זמן כמו פסוקי דמרה וברכות ק"ש מאן דבר שמי באיזה מהירות זה רך, ואין נראה בק"ש מי מדבר על דקדוק בודאי לא על כללי דקדוק אלא אפיו בניית החיבות אינם נכונים ואח"כ עזרת אצותינו שמדברים על יסודי האמונה ומקפלים בו במרוכז ואח"כ בשמ"ע, הן אמת שיתכן שבישיבות מדלגים על קרבנות אלל ברכות ק"ש כרי הוא מילכ במילכ, ומי מדבר על ק"ש כרי פסוק ראשון לבד לוקח פרק זמן וכן ק"ש עמם ושמ"ע מי מדבר על ימים נוראים שבישיבות מחפלים הרבה יותר באיכות מאשר אלל החסידים

(ח) מכ שכותב על זלזול בגדולי החורב משום שהחסידים ראו ליקויים אלל כלומדים, ראשית כרי ליקויים אלל שהם חשבו לליקויים כרי הם החליטו שהם ליקויים וכי ראו ליקויים שפ"י המסורה המה ליקויים, וכי יש לזק באנשים שהחליטו לעשות שיטה וגדולי הדורות מתנגדים להם, ועוד שיקראו לליקויים? כרי כל הליקויים המה מה שלא הסכימו לחסידות ושנית כרי אף על אלל שלפי דעתם לא ראו לקויים וכי יתייחסו להם וכי עלה בדעת אחד מהחסידים להתחשב עם הח"ח וכי בחיי החז"א עלה בדעת אחי חסיד להתחשב בו (וכי מי מהאדמו"רים היה גדורו בקני מדתו)

(ט) לבסוף הוא מאריך במחלוקת החסידים והמתנגדים בענין חורב לשמה, הנה ראשית דבר לר"ך לדעת שענין לשמה אינה ענין של השקפה גרידא או עפ"י תורת הסוד, ענין לשמה באופן כללי הוא נושא הלכתי יש לשמה במצוות יש לשמה בקרבנות, מכיון שגדולי החורב אשר מממיהם אנו שותים בכללם הם מגדולי המתנגדים לריכים אנו לקבל את דעתם בענין חורב לשמה, זאת ועוד מכיון שגדולי החורב המתנגדים שמו לעיקר את לימוד החורב, כרי הם יותר מוסמכים לחוות דעת בענין לשמה וכדברים פשוטים,

(י) אלמלא הכתנגדות מי יודע אם היה קיום לחורב בכלל ישראל, לו היתה החסידות מנלחת לא היה גדולי החורב, וכשאין גדולי חורב ממילא לא היתה חורב אף ששכנת העם הפשוטה, רק החורב היא שעמדה לנו, כרי גם האדמו"ר הכותב ביסודו הוא עלה ונתעלה מבית מדרשו של בגרי"י כוונתו שזכו תולאכ מבית מדרשו של הסבא מסלבודקה, מהמחנה של המתנגדים, ואת מי מיינה האדמו"ר מנורבמינסק לראש ישיבה בישיבתו האים מבית מדרשו של החסידים או של המתנגדים, וכדברים מדברים בעד עמם,

ולסיכום,

- (1) אין מדובר במחלוקת בין בגרי"א והבעש"ט אלא בין הבעש"ט והמסורת והיינו שלא יתכן טעות בעמם ש"י בגרי"א כי בגרי"א לא חידש ולא יר שום שיטה,
- (2) מכיון שהחסידות חידשה נמכלך מחודש, על המחשבה להביא ראייה, מלבוזיא מכלל המסורת, ומדובר במסורת של מילאות שנה של יבדות אשכנז
- (3) אפשר להיות ת"ח מובהק ואף גדול בחורב וביראח ואף גדול בחכמת הנסתר והקבלה מצלי להזדקק לחסידות כלל, לו להם ולא לספריהם, אלל בשו"א א"א להיות ת"ח מצלי ספרי גדולי המתנגדים,
- (4) אלל האומרים שהכתנגדות היתה אף ורק משום שהששו שהחסידות נוטה לכת ש"ן מה שנתברר שאין הדבר כן, אמאי החסידים המטיפים כ"כ לאמונת חכמים, לא יבא להם אמונת חכמים שגדולי הדורת שהמשיכו את מסורת החורב, לא שייך שיטתו, זאת ועוד אמאי דורות אח"כ שכבר לא היה מקום להשד. של שבתאות עדיין החזיקו המתנגדים בעוז התנגדותם כרי בגאון רי יבושע לייב דיסקין לא הרשע אפיו לקבור חסיד אלל מתנגד, הרב מפוניבז העיד על ה"ח שהיה מתנגד גדול, בגרי"ח קנייבסקי מעיד שהחז"א היה מתנגד גדול אעפ"י שקירב את החסידים, ואגב החז"א אמר לרי אברהם פרזשטיין על חסידי מגדולי החסידות שיש שם דברי אפיקורסוס, ופעם שאלו את החז"א על אדמו"ר מסוים שהיה לדיק מפורסם מופשט מעוכ"ז מה דעתו עליו, וענה אם הוא מדקדק בשו"ע יש מקום לגדלותו ואם לאו אי"ז כלום, וא"ת שא"כ יש לנו מחלוקת בשיטה בין האדמו"ר לחז"א, וכן מכיון שהחז"א מוסמך עלינו בשיטה סדרים בעומק לאסוקי שמעתיחא אליבא דהלכתא, כ"ה מוסמך בכל נושא בהשקפה, ולחלק בין השקפה להלכה כ"ה כפירה בחורב משמים,
- (5) יש לנו מסורת דרכי עבודה כשי"ת מהראשונים והאחרונים כל המשגיחים ובעלי המוסר אעפ"י שיסוד

לימוד המוסר בהתפעלות הוא חידושו של הגרייז, מ"מ חכמת המוסר בע"י על הראשונים ועל האחרונים, חובבי"ל שפ"ת להר"י רמב"ן עכ"ת משלי עם ר"י ובגרי"א, אך בספרי החסידות אין הם מתחסדים לראשונים כלל ובכן כאשר לפניך חכמת היראה עם מסורת או בלי מסורת, מהו יותר מהימן,

6) בעלי המוסר על אף ששקפו את עיונם במוסר מ"מ התבטלו ביעוץ גמור לגדולי התורה המשגיח ע"ה הגרייז לוינשטיין הגר"א דסלר התבטלו לגמרי בפני החזו"א ובגרייז וכן כ"י בדורות קדומים, אך האדמו"רים לא כפפו קומתם בפני גדולי התורה,

אני מלמין באמונה שלימה שזאת התורה לא תכלה מוחלפת
אני מלמין באמונה שלימה בציאת המשיח
וימות המשיח מצוה בר"מ שיוסרו הסדרות לעסוק בתורה

וכנני דו"ש ילחץ איחזיק בדין